

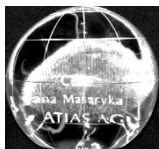

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LXVI

Červenec/srpen

Number 4

Volume LXVI

July/August

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved 100001687

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Srpen 1968

Foto: Reuters

OBSAH

Slovo pokladníka	5
Slovo nového starosty	6
Pozvánka na „zlaté výročí“	7
Žalov	8
XVI. všesokolský slet v Praze	9
Slavnostní udělení Gratias Agit	11
Noc před 50 lety	12
How to Brainwash a Nation	16
Osmašedesátníci	16
Cenzura a politická korektnost	18
Odměna pro Merkelovou je jistá	20
Temná strana internetu	22
Hrozí nám příklon k východu	23
Z Jáchymova na severní pól	25
Průmysl lží	27
Kam zmizel den svobody tisku?	29
Jeruzalém v Praze	30
Uprchlíká patálie...	32
Lidstvo je stále stejné	33
Západ zrazuje Kurdy	34
Na kořen slovanské posedlosti	36
Nenávist	39
Tři roky ... a změněn svět	40
Račte nám vlézt na záda...	41
Agent A234	44
Hádankový koutek	46

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
P Čermák, M Daňková
Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
5. 9. 2018
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 45 a pozvánka na **výročí 50 let příjezdu** na straně 7.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 45), na **www.sokolsydney.com** a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník od 1. 3. 2018 do 30. 6. 2018 dělá celkově **\$585**.

Vydání: od 1. 3. 2018 do 30. 6. 2018 celkem **\$11,665.13**.

Příjem: od 1. 3. 2018 do 30. 6. 2018 celkem **\$9,557.38**.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 3. 2018 do 30. 6. 2018:

Nečasová M	\$15	Merenda L&M	\$25	Jedovnický S&J	\$25
Tůma M	\$25	Vacek J	\$50	Martínek Z	\$100
Černá M	\$25	Vnenk L	\$25	Dohnal J&T	\$50
Rich J	\$10	Wellink J	\$20	Chvojka R	\$25
Kašpárek Z	\$25	Procházka J	\$25	Slezáček O	\$15
Jelínek G	\$15	Brychta O	\$30	Novák M	\$5
Bureš O	\$50	Dr Hajdová J	\$25		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Daniela Friml

Zde se musím zmínit, že bratr **Bohuslav Šárka** odkázal Sokolu dar **\$10,000**, o kterém prozatím ve Věstníku nebyla zmínka. Rozumím, že bratr Petr Čermák se rozhodl, že to patří do finančního roku 2018, a proto to už nespadá do jeho činnosti jako odstupující pokladník Sokola. Pan Šárka byl můj dobrý přítel, a tudíž bych zde chtěla poděkovat jménem Sokola nejen Bohouškovi, ale i celé Bohouškové rodině!

Jsem si téměř jista, že ve své funkci redaktorky Věstníku už dlouho nebudu pokračovat, protože nový výbor, jako každé nové koště, které mete lépe, hodlá udělat mnoho změn. Jednou z nich je to, že se snaží snížit počet těch, kteří Věstník dostávají poštou. Radikálně snížili počet pod osmdesát. Když jsem zjistila, že i pan **Richard Toman** byl vyřazen, hned jsem mu zavolala. Ano, myslel, že zaplatil; okamžitě to napravil šekem na \$75. Mám však obavy, že jsou i jiní, kteří myslí, že zaplatili, a byli vyřazeni. Je sice pravda, že Sokol prodělal **\$2,107.75** v minulých čtyřech měsících, ale Věstník je jediným spojením těch nejstarších členů k Sokolu...

Maria Daňková

Slovo starosty

Nejprve mi dovoluňte poděkovat všem, kteří mi svěřili pozici starosty. S odhodlaným týmem v letošním výboru doufáme, že dosáhneme nových cílů a vylepšíme Sokol pro všechny.

Většina z vás mě nezná, ale už 45 let jsem se svou rodinou, Jitkou a Romanem Hosákem a sestrou Brigitte, součástí Sokola. Mým prvním úkolem bylo oblékat se za čerta v Mikulášské oslavě v tělocvičně Fort Street Girls High School. Byl jsem součástí prvního volejbalového týmu Sokol, který hrál v soutěži v Sydney na Univerzitě NSW v 70. letech. Mám pocit, že Roman by schválil a podpořil by mě v mé nové roli.

Naše oslava 50 let od příchodu emigrantů v roce 1968 se uskuteční 15. září v pět hodin odpoledne. Doufám, že se tam uvidíme.

Rosta Zachariáš, Starosta

Labutí píseň redaktorky

Kromě toho, co jsem napsala výše, o snížení počtu těch, jimž bude i nadále Věstník posílán, a poděkování sestře Editě Bertsenové, mám ještě další důvod, proč už nehodlám pokračovat. Bylo mi řečeno, že Věstník není politická organizace, a tudíž není vhodné sem dávat články z Neviditelného psa. Já věřím, že Sokolové byli vždy v prvních řadách těch, kteří bojovali za svobodu své vlasti! **Edmund Burke** napsal: „K tomu, *aby zlo zvítězilo*, stačí *jediná věc* – *aby dobří lidé nedělali nic*.“ Snažila jsem se alespoň informovat Čechy v Austrálii o tom, co se v Evropě a v Česku děje. Byly to ty krásné **Bořkovy** články, jejichž opravy byly příčinou, že jsem se stala editorkou; ale ty už, bohužel, nemáme. Pokud články z NP nebudu moct uveřejňovat...

Maria Daňková, Editorka

Pozvánka na „zlaté“ výročí

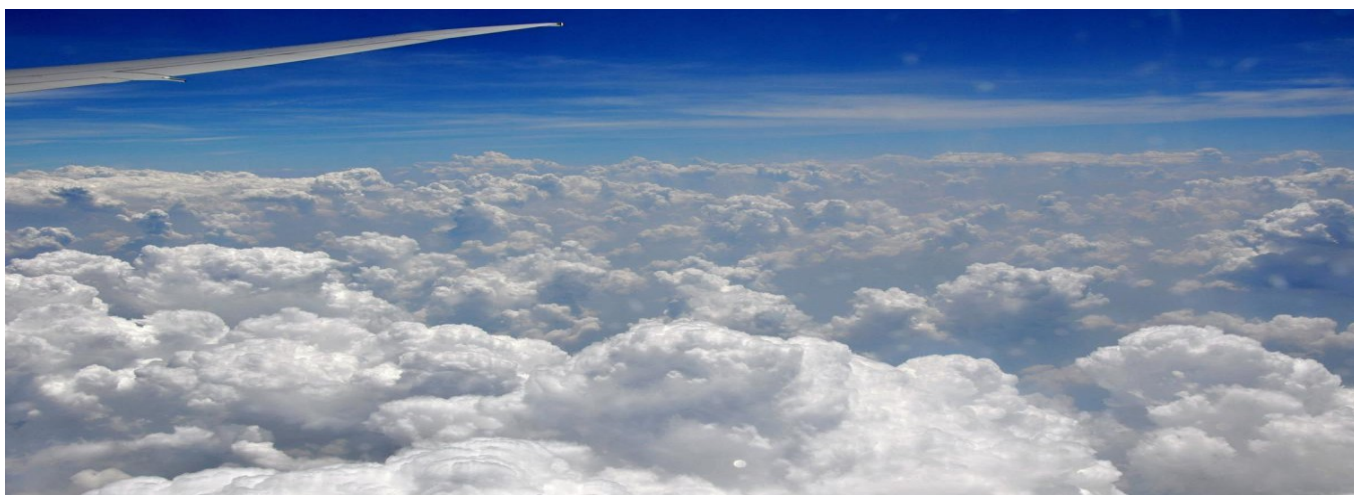
Dne 15. září uplyne 50 let od doby přistání prvního letadla s posrpnovými emigranty v Austrálii. Nový výbor Sokola zve československé novoaustralany, kteří našli domov na tomto kontinentu, na oslavu

**v sobotu 15. 9. 2018 v 17 hodin v sokolském
Národním domě 16 Grattan Cres Frenchs Forest
2086**

rezervace: admin@sokolsydney.com

volejte: **Iva Austerá** 9449 2624

Iva Mašek 0409 191 220

Všichni jsou srdečně vítáni...

Výbor sokolské jednoty pro funkční období 2018-2019

V minulém Věstníku byly zveřejněny výsledky poslední valné hromady Sokola Sydney. Novým starostou byl zvolen **Rosta Zachariáš**, syn Jitky Hosákové (volejbalový tým Sokola Sydney) a bratr Brigitte (krasojízda na kole). Spolu s Romanem Hosákem, dlouholetým členem výboru a zasloužilým kulturním referentem, byla celá rodina zapojena v sokolské činnosti. **Daniela Frimlová** – osvědčená knihovnice a bratrem Šindlerem uznávaná sestra „objevitelka“ – převzala funkci pokladníka. **Iva Mašková**, nynější jednatelka, a **Iva Austerová**, náčelnice, se po léta dělily o náčelnictví a přípravy na hromadná vystoupení k sokolským oslavám. **Vašek Novák** byl zvolen náčelníkem a mezi členy výboru přibyla **Jana Holická**, rovněž dlouholetá aktivní členka jednoty. Bratr **Jan Jelínek** byl zvolen místostarostou. Dalšími členy výboru jsou **Marta Nováková**, **Mirek Farský** a **Eva Čermáková**.

Nový výbor se dal s velkou chutí do příprav na další úspěšný rok sokolské činnosti. V polovině září si připomeneme 50 let od okupace a přilet prvního letadla s posrpnovými emigranty do Sydney. Těšíme se na hojnou účast všech věkových kategorií. Pokud máte nějaké fotografie či dokumenty z té doby, rádi si společně zavzpomínáme na prožitky ze začátků života v Austrálii.

Marcela Dobrovská

Poděkování sestře Editě Bertsenové

Milí členové výboru, příznivci a členové Sokola,

sestra **Edita Bertsenová** vykonávala funkci **místostarostky** Sokola a zapisovatelky schůzí výboru, když nikdo jiný to nebyl ochoten dělat, po mnoho let. Spolupracovala jsem s ní ve výboru snad šest let; loni jsem z osobních důvodů odmítla být opět zvolena, ale zůstala jsem editorkou Věstníku. Takže jsem poznala nejen ji, ale její **neuvěřitelnou obětavost** osobně.

Častokrát to byla jen ona, kdo zorganizoval malování kraslic pro děti a jiné programy, k nimž se ostatní jen připojili. Pro jiné programy zorganizovala zákusky a sama pro ně pak zajela, i když to bylo na druhém konci Sydney, a musila potom spěchat domů ke svým vnoučatům...

Proto jsem byla zcela šokovaná, když jsem se na nedávné valné hromadě dozvěděla, že Edita nejen resignovala, ale navíc prohlásila, že už se Sokolem nechce mít nic společného. Z toho, co se šušovalo, jsem se dozvěděla, že někdo, a já skutečně nevím kdo, protože já bych to zde bez váhání napsala, nejen obvinil tři či čtyři členy odstupujícího výboru z toho, že všechno zruinovali, ale dokonce snad i z krádeže peněz Sokola.

Možná si čtenáři pomyslí, že se o takových věcech zde nemá psát. Ale já jsem vždy věřila, že pomlouvat lidi za zády, kdy se nemohou bránit, je velmi ubohý způsob jednání. Plně věřím, že sestra Edita je jednou z nejčestnějších lidí, které znám, a že jí **Sokol za takové pomluvy dluží nejen omluvu, ale hlavně ujištění**, že většina členů Sokola tyhle pomluvy nejen neslyšela, ale kdyby jim je někdo chtěl namluvit, **osobně by proti nim protestovala**.

Petr Čermák je současně v Česku, takže to, co zde píšete, беру plně na svá bedra. Netušila jsem, kolik času mi tento Věstník zabere, protože jsem za poslední dny byla ve stálé korespondenci s členy nového Výboru. Už to dále dělat nechci, ale nezdá se, že je někdo z těch mladších ochoten nebo schopen to převzít. Je pravděpodobné, že až se Petr vrátí, bude ochoten to dělat sám. K tomu mu přeji hodně úspěchu.

Maria Daňková, editorka Věstníku

Žalov.

12. července 2018 na věčnost odešel dlouholetý člen naší jednoty **Jaroslav Sokol**. Jeho choť Marienka zve všechny členy Sokola, aby se s ním přišli rozloučit 20. července v jednu hodinu odpoledne v South Chapel Woronora Memorial Park, 121 Linden Street, Sutherland.

XVI. všesokolský slet 1. - 6. 7. 2018 v Praze

Slavnostním pochodem v historickém centru Prahy začal 16tý všesokolský slet. Hromadných cvičení se zúčastnilo přibližně 15 000 cvičenců.

Slavnostní udělení Ceny Gratias agit 2018

Fotografie Ondřej Tomšů

Ministr zahraničních věcí Martin Stropnický udělil 8. června 2018 ve Velkém sále Černínského paláce Cenu Gratias agit, která byla letos předána 14 laureátům.

Cena Gratias Agit je udělována od roku 1997 a není spojena s finanční odměnou. Mezi letošními nositeli jsou bohemisté, překladatelé, lékaři, podnikatelé, vědeckí pracovníci. Cena letos poprvé putuje do Jordánska a Etiopie.

„S ohledem na 50. výročí Pražského jara jsem rád, že letos oceňujeme skupinu „osmi statečných“ – skupinu sovětských disidentů, kteří v roce 1968 na Rudém náměstí protestovali proti okupaci Československa. Zaplatili za to perzekucí. Těší mne, že všichni tři žijící členové skupiny přijeli cenu osobně převzít“, uvedl ministr Martin Stropnický.

V letošním roce převzali cenu v podobě diplomu a křišťálového globu od akademického malíře Zdeňka Petra tyto osobnosti a organizace:

Watheq AL-QSOUS, lékař, Jordánsko

Hartmut BINDER, literární vědec, Německo

Jana BRATINKOVÁ, předsedkyně Klubu občanů České republiky na Slovensku

Jaroslav HAVELKA, předseda Besedy Slovan, Švýcarsko

Estanislao KOCOUREK, architekt a stavitel, mecenáš krajanských aktivit, Argentina

Jaroslav MAŘÍK, lékař, USA – *cena předána v zastoupení*

Josef OPATRŇÝ, významný český iberoamerikanista, Česko

Jana REICHOVÁ, organizátorka krajanského života v Austrálii, propagátorka české kultury, Austrálie

Jiří ŠÍMA, hydrogeolog, Etiopie

Otakar ŠTORCH, básník a iniciátor krajanského života ve Švédsku, Švédsko

Kateřina VLASÁKOVÁ, lektorka českého jazyka, překladatelka a propagátorka české kultury ve Španělsku, Španělsko PAMÁTNÍK LIDICE, Česko

PAŘÍŽSKÝ SOKOL, Francie/France

SKUPINA „OSMI STATEČNÝCH“, Rusko – *cenu převzali Viktor Fainberg, Pavel Litvinov a Taťána Bajevová*

Noc před 50 lety

Marcela Dobrovská

Pamatuji se, že jsme ulehli někdy kolem jedenácté. Bylo těžké usnout, neboť nad naším domem neustále zněly motory těžkých letadel: velice neobvyklé pro poměrně tichou ulici ve vilové čtvrti kde jsme bydleli. Rozhlas po drátě, který byl v té době téměř v každé domácnosti, jsme na noc nevypínali, po určité hodině už se nevysílalo. Zvuk letadel mě vyrušil i z prvního spánku.

Potom to přišlo: „Zvláštní hlášení. Prosím zůstaňte u svých přijímačů, probudte své přátele a známé, budeme vysílat důležitou zprávu!“ A později: „Vojska Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky překročila naše státní hranice. Stalo se tak bez vědomí presidenta a našich vládních zástupců...“

Přesné znění si už dnes nepamatuji. Bylo mi 22 let a pracovala jsem v té době jako mzdová účetní v ZPA (závody průmyslové automatizace) v Jinonicích. Byly dva dny před výplatami a zhruba 1300 zaměstnanců čekalo na doplatek. Brzy ráno jsem se oblékla a vydala se pěšky do zaměstnání. Zatímco o Rozhlas už se bojovalo, ulice na okraji Prahy byly tiché a vylidněné, bez života... Po chvíli jsem dohonila staršího pána, který mířil ke stejnému cíli a tak jsme šlapali společně.

Nově vystavěná administrativní budova a velké moderní haly byly umístěny uprostřed zeleně a polí. Nyní před nimi stála řada tanků s hlavními namířenými na objekt. Všimli jsme si, že jedna z hlavní nás sleduje celou cestu po betonovém chodníku až ke vchodu budovy. Necítila jsem strach, jenom neuvěřitelně silnou vlnu vzdoru...

21. srpen 1968 byla událost, na kterou bychom neměli zapomenout!

Milí přátelé,

ve vytištěném Věstníku se tato stránka objevila místo obvyklého inzerátu paní Evy Santos. Do téhle internetové verze ji tedy přikládám dodatečně, aby se o úspěchu bývalé sestře Marcely Nečasové, kterou většina z nás znala jako Marcelu Bohdanovou, dozvěděli i ti, co Věstník čtou jen na internetu:

2018 Australian Masters Rowing Championships – Tasmania

Členka naší sokolské jednoty a zároveň jedna z bývalých náčelnic **Marcela Nečasová** (dříve Bohdanová), nyní rovněž členka veslařského klubu **Carrum v Melbourne**, získala na Mistrovství Austrálie 2018 zlatou v kategorii Women's Masters I na Single scull (skif). Závody se konaly na Lake Barrington na Tasmánii. Na TV ABC Tasmánie byl s Marcelou krátký rozhovor jako s nejstarší zúčastněnou veslařkou na letošním Australian Masters Rowing Championships.

Na Lake Barrington byla vybudována veslařská dráha mezinárodního standardu. V roce 1990 se zde odehrávalo Mistrovství světa.

Gratulujeme sestře Marcelle Nečasové (75) k jejímu úspěchu!

Marcela Dobrovská

Rusko a Izrael uzavřely přelomovou dohodu o stažení proiránských sil

Izrael minulý týden zaznamenal dva důležité úspěchy, které spolu úzce souvisí. V úterý zničil významné strategické cíle Hamásu v pásmu Gázy poté, co na něj teroristé během 24 hodin odpálili 130 raket a minometných střel, které zranily čtyři lidi a zasáhly mateřskou školku. Ostřelování však vyvolala druhá největší teroristická skupina v pásmu Gázy, Islámský džihád, který je prodlouženou rukou Íránu v Gáze stejně jako Hizballáh v Libanonu. Írán ho financuje a bez jeho souhlasu nebo příkazu by skupina tak mohutný útok nepodnikla. Úterní akce měla ukázat, že Teherán má stále možnosti, jak Izrael ohrožovat a provokovat.

Írán zaznamenává jednu porážku za druhou. V lednu mu izraelský Mosad odcizil púltunový jaderný archiv a po neúspěšném odvetném útoku bezpilotním letounem s výbušninami Izrael zničil celý jeho bezpilotní program v Sýrii. Letos systematicky demoluje jeho syrské základny, odpaliště raket, velitelská centra, radary, protivzdušnou obranu, vyspělé střely i továrny budované k jejich výrobě. Úderů přibývá a Izrael už na iránskou infrastrukturu neútočí jen u svých hranic, ale po celé Sýrii. Jen během května zničil okolo padesáti iránských cílů. Doma Írán zažívá ekonomickou krizi a lidové protesty, Donald Trump odstoupil od mezinárodní dohody o omezení iránského jaderného programu, Teheránu hrozí další hospodářské sankce a Evropa zatím nesplnila jeho požadavky, které mají zbytky smlouvy udržet pohromadě. A teď se od něj začíná odvracet i jeho spojenec Rusko – právě uzavřelo dohodu s Izraelem o vytlačení proiránských jednotek od izraelských hranic.

Moskva donedávna Írán v Sýrii neomezovala, přestože izraelský premiér Benjamin Netanjahu zdůrazňoval, že jeho vojenskou přítomnost v Sýrii nikdy nepřipustí. Teď jí konečně došlo, že to myslí vážně, a začala se bát, že by izraelské odhodlání mohlo vést k většímu ozbrojenému konfliktu s Íránem, který by ohrozil režim jejího chráněnce Bašára Asada a s ním i ruské zájmy v zemi.

Moskva v Sýrii toleruje izraelské nálety na sklady a konvoje vyspělých zbraní určených pro Hizballáh i na iránské vojenské cíle a Izrael s ní do určité míry své úderů koordinuje. Teprve teď však slíbila, že přiměje proiránské jednotky ke stažení z oblasti u Izraele, který by je rád viděl nejméně 80 kilometrů daleko. Ten se výměnou za odchod proiránských sil, včetně Hizballáhu, v dohodě zavázal, že se smíří s návratem vojáků syrského režimu ke svým hranicím. Moskva mu zase povolí další vojenské zásahy proti iránské vojenské aktivitě a dokonce se hovoří i o rozmístění ruské vojenské policie na syrské straně izraelských hranic. V pondělí ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov prohlásil, že by v této oblasti neměly být rozmístěny jiné ozbrojené síly než syrské a ve středu vyzval všechny šiitské milice k „co nejrychlejšímu odchodu“. A ve čtvrtek Syrská observatoř lidských práv potvrdila, že se jednotky Íránu a Hizballáhu v jižní části Sýrie a oblasti Kuneitry u Golanských výšin připravují ke stažení.

Minulý týden navíc syrská armáda zakázala Íránu a jeho šiitským spojencům používat režimní vojenské letecké základny. Podle syrské opozice tam teď směji pobývat pouze Syřané. Bašár Asad se bojí o své zbraně; jeho armáda se při izraelském bombardování párkrát snažila letouny a rakety sestřelit a přišla o celou polovinu svých vzdušných obranných systémů.

Ve čtvrtek jednal v Moskvě izraelský ministr obrany Avigdor Liberman o úplném odchodu Íránců a šiitských bojovníků ze Sýrie. Na izraelsko-ruské dohodě se údajně podílejí i Spojené státy a Jordánsko, které má stejné obavy z iránské přítomnosti u svých hranic jako Izrael. Rusko chce nakonec vyzvat všechny cizí síly, aby Sýrii opustily, včetně Turků a Američanů. Pokud se mu to podaří, zůstane v zemi jediným zahraničním hráčem.

Jestli Moskva svého cíle dosáhne, bude to nejen významný úspěch Izraele v jeho protiiránském tažení, ale i důležitý příspěvek ke zklidnění situace v Sýrii. Zatím je její rozhodnutí jedním z mála pozitivních kroků ruské zahraniční politiky. Kreml ho ovšem nedělá z lásky k Izraeli, ale protože vyhovuje jeho zájmům. Chce udržet u moci Asada a s ním kromě jiného i svou základnu u Středozemního moře a perspektivu výnosných zakázek při obnově zničené Sýrie. Pokud se ale nezasadí o úplný odchod Íránců a šiitských milicí, bude napětí v Sýrii mezi Izraelem a Íránem dál stoupat.

Vysíláno na ČRo Plus, publikováno na www.rozhlas.cz/plus

Výňatky z pěti článků tří autorů z Neviditelného psa...

Ten první byl v minulém Věstníku, ostatní jsou v tomhle čísle, tak napíši jen první větu a zbytek si můžete vyhledat, budete-li mít zájem...

Zpátky ni krok

Neviditelný pes 17. 3. 2018 *Pavel Chrastina*

Celý ten proces trvá v západním světě už nejméně čtyřicet let. Celá osmdesátá a část devadesátých let jsem strávil v australském a kalifornském exilu a mnohé z toho, o čem teď píšu, jsem zažil osobně. Marxistický nápor na školství byl zprvu nenápadný a plíživý, postupoval jen krůček po krůčku. Teprve když noví soudruzi usoudili, že si na vysokých školách vychovali dostatek oddaných následovníků, nastalo období jejich útoku na státní správy západních demokracií. A to byl pouhý začátek.

Osmašedesátníci

Neviditelný pes 18. 4. 2018 *Luděk Frýbort*

Okna do jednoho polepená samými Leniny, Trockými, taky Stalin se tu a tam dal vidět, moudře bafaje ze své dýmky, jen Brežněv nikde žádný, nejspíš že studentíkům připadal málo revoluční.

Cenzura a politická korektnost

Neviditelný pes 21. 4. 2018 *Pavel Chrastina*

Jsme tedy u podstaty věci. Už mnohokrát jsem upozorňoval, že demokracie v pojetí bruselských byrokratů znamená postupný a plíživý návrat k diktatuře. V našem případě k diktatuře „politické korektnosti“, kterou omezování demokratických svobod vždycky začíná.

Hrozí nám příklon k východu

Neviditelný pes 2. 5. 2018 *Dan Drápal*

Na západě hrozí hluboké odcizení elit od většiny obyvatelstva. Oblast vzdělávání a kultury již dávno ovládl levicový liberalismus a již několik desetiletí šíří své vidění světa.

Průmysl lži

Neviditelný pes 11. 5. 2018 *Dan Drápal*

Knihu Alexandry Alvarové považuji za „povinnou četbu“ pro všechny, kdo se zabývají politikou nebo publicistikou. Autorka ve své knize popisuje metody ideologické manipulace. Není to veselé čtení.

Všimla jsem si, po přečtení výše zmíněných článků, že ani jeden z těchto autorů si nezdá být vědom, **kde a jak vlastně ta „politická korektnost“ začala**. Nemám nadání ani volání skutečného spisovatele a tudíž nejsem schopna přispívat k Neviditelnému psu. Ale ráda bych získala jejich pozornost tímhle článkem, možná mým posledním, ve Věstníku.

Češi mé generace, „baby-boomers“, zjevně vyrůstali ve společnosti, která nebyla podrobena „politické korektnosti“ jako naši současníci a jejich děti v zemích západu, protože jsme byli přímo pod velkou Ruskou pěstí a nenáviděli jsme ji celými našimi srdci! To je hlavním důvodem proč předpokládám, že bych u těchto autorů mohla uspět... Na další stránce tedy popíši výňatky z informací **Yuriho Bezměnova**, ale jen v angličtině...

Osobně tuhle informaci mám už mnoho let od mého syna a musím přiznat, že jsem velmi ráda, že jeho generace hledá fakta a není ochotna přijímat jako fakta blbosti, jež jim západní tisk předkládá, jako to dělali a stále ještě dělají jejich rodiče...

What the writers to „Neviditelný pes“ may not know...

Former KGB Agent Yuri Bezmenov Explains: How to Brainwash a Nation

The conversation with **G. Edward Griffin** can be found at the following site:

<https://www.youtube.com/watch?v=5It1zarINv0>

It was published on “**FJT**” Federaljacketube on **Dec 28, 2012**, but it is probably from **1983** and I am going to include here what I consider the main points.

The important explanation about the Ideological Subversion begins at **1:07:10**...

Ideological subversion is a process which is legitimate, overt and open. This slow process is also called: “**Active measures: Aktivnye prijatia**” and it is a form of psychological warfare.

85% of resources: time, money and manpower, went towards it while only **15%** was spent on **espionage**.

The aim: to change the perception of reality of every American to such an extent that despite of abundance of information no-one is able to come to sensible conclusions in the interest of defending themselves, their family, their community and their country.

It is a great brainwashing process which goes very slowly and is divided into four basic stages:

Stage 1: Demoralization: it takes 15-20 years to demoralize a nation, because this is the minimum number of years it takes to educate a generation in the country of your enemy: to expose them to the desired ideology.

Once achieved, whatever exposure to true information is doesn't matter anymore...

Stage 2: Destabilization: it takes only 2-5 years to destabilize a nation. What matters are the essentials: **economy, foreign relations and defence system**.

Stage 3: Crisis: it may take only 6 weeks to bring the country to the edge of crisis as has been seen in Central America by now.

Stage 4: You have so called period of “**normalization**” and it may last indefinitely. It is a cynical expression. When the tanks moved into Czechoslovakia in 1968, Brezhnev said: “**Now the situation in brotherly Czechoslovakia is normalized.**”

You may notice that it is the “**15-20 years that it took to demoralize the Western Nations**” which was missed by most of the article writers who were not aware of this deliberate “**Brainwashing process**” initiated by KGB; the negative consequences of this trick may one day even affect Russia: what goes around, comes around...

Osmašedesátníci

Neviditelný pes 18. 4. 2018 *Luděk Frýbort*

Padesátý rok pomalu uplývá od událostí tzv. Pražského jara a může být, že čtenáře mladšího, tu dobu nepamatujícího, bude zajímat, oč tenkrát vůbec šlo a má-li ještě dnes smysl se k tomu vracet. Pravím, že má a jaký, ale o tom dál.

Pokus o nastolení tzv. socialismu s lidskou tváří, jež by nebylo třeba vnucovat českému lidu karabáčem totalitní moci, byl ovšemže podnik pošetilý, sám sebou nemožný a předem k nezdaru odsouzený jako každý experiment stanovivší sám sobě meze, jež překročiti jest zapovězeno. Nevzali jeho navrhovatelé v potaz, že jsou i tací, kteří o socialismus nestojí, ani o takový, ani onaký, s lidskou tváří nebo bez ní; co s nimi? Zase nějak přinutit, k poslušnosti přimět? Kde ale je potom ta lidská tvář? Avšak odpověď na tyto ošemetné otázky nám byla ušetřena, jelikož dne 21. srpna onoho historického roku skončilo celé to pozdvížení pod pásy sovětských tanků, čímž jsme měli na další dvě desetiletí, jak se tak pěkně po česku říká, po ptákách.

Západně od šumavské hranice ale nikterak po ptákách nebylo, nýbrž v týž čas nebo s minimálním zpožděním započala revolta pokrokové mládeže a studentstva proti... no, skoro proti všemu, čeho jsme, jakkoli naivně, doufali dosáhnout my na druhé straně ostnatých drátů procesem zmíněného již Pražského jara. Zírali jsme na to jako jeleni. Zbláznili se ti tam na Západě, že si tak usilovně podřezávají větev pod svou blahobytnou, demokratickou prdelkou?

No, nezbláznili, naopak. To si ale žádá vysvětlení; a upozorňuji předem, že co stojí v následujících odstavcích, je má vlastní dedukce, na základě vlastních úvah a pozorování. Může a víceméně musí mít své mezery jako každý pokus o náhled do dění probíhajícího za zvukotěsně uzavřenými dveřmi totalitního systému. Proto i dnes je tak snadné kritizovat, co páše onen mnohými tak velice nemilovaný Donald Trump, a o tolik obtížnější je soudit, jaká kaše se vaří v moskevských hrncích. Ale vraťme se k tématu. Jisto jest, že ten zpackaný a sám sobě odporující pokus o nalezení kouzelné formule, již by komunistická ideologie získala lidskou tvář, nahnal moskevským vládcům dosti strachu; i rozhodli se přejít do protiútoků. Dokázáno ovšem není nic; na okolní svět zmínění vládcové působili a dosud působí prostřednictvím svých vysoce profesionálních tajných služeb, u nichž stěží lze předpokládat takové diletantství, že by si nechaly něco dokázat.

Ať tak či onak, vše bylo organizováno s profesionální, dodnes udivující perfekcí. Mistrně byla navozena iluze spontánnosti: to ona ty západní studentíky tak popouzela zatuchlá atmosféra měšťáckého světa jejich tatíků, víte, že se proti ní vzbouřili. Že by tenkrát někdo obracel toužebný zrak k Moskvě a Brežněvovi, to tedy ne; zato nových, lepších světů a třetích cest všeho druhu se všude líhlo habaděj. Dokonce, jak si vzpomínám, vyrašil z vění toho času jakýsi eurokomunismus, sám satanáš ví, co to mělo být a jak vypadat. Všechno to bylo notně střelené, řekli bychom s půlstoletým odstupem, ale fungovalo to. Západní university byly rudé bez výjimky, ledaže humanitní směry byly rudější, technické o něco méně. Jakž jsem sám měl příležitost pozorovat a nevěřícně hlavou kroutit.

Bylo to takhle: krátce předtím, než u nás Husákův režim po jistém uvolnění roku osmašedesátého zase utáhl šroubek cestování mimo hranice socialistické vlasti, podařilo se mi vyrazit si do severských zemí, sice v postavení české kostelní myši, ale aspoň nějak. Moji finští přátelé mě zavedli k studentským kolejím; i koukal jsem jako v zjevení svatého Jána. Okna do jednoho polepená samými Leniny, Trockými, taky Stalin se tu a tam dal vidět, moudře bafaje ze své dýmky, jen Brežněv nikde žádný, nejspíš že studentíkům připadal málo revoluční. Vy blbouni, říkal jsem si. Tak tohle je ten Západ, o němž jsme věřili, že je s námi, úpěnlivě hledajícími poslední drobkou svobody v znovuožvlém stalinismu, takhle si váží své demokracie. Jindy jsem zase byl představen jistému vysoce váženému profesorovi. Nevyrukoval na mě s Leniny a Trockými, nýbrž pozorně naslouchal, co mu vyprávím o životě v posrpnovém Československu; poté si pročistil brejle a takto děl: „To se vám ale divím, že si nezvolíte jinou vládu!“ Pomyslel jsem si tehdy, že pan profesor jest vůl, ale nebyl. Jen levicový intelektuál, jací byli za těch časů až na vzácné výjimky všichni.

Dnes už... ne že by intelektuální levičáctví úplně zmizelo z povrchu zemského. Jen je méně sebejistě. Méně agresivní v hlásání svých pravd, a obrací se k jiným tématům. Jeho hlasatelé už nehodlají osvobodit lidstvo ze jha kapitalismu, ani nehledají třetí cesty, kterak nakrmit vlčka kapitálu – prachy má rád každý, dokonce i levicový intelektuál – přitom aby socialistická kozička ale zůstala celá, protože k čemu by tady bez ní vůbec byli. Naštěstí teď máme tuhleto uprchlickou krizi, takže mohli znovu rozvinout své nadání k stavbě vzdušných zámků.

Namnožili se rozvojoví národové do kvant, jež jejich zbídačelé země už nestačí uživit, i přelévají se do zatím ještě nerozvojové Evropy. To se ale na oplátku nechce líbit nemalé, nejspíš převážné – nikdo zatím neráčil spočítat jaké – části evropského lidu, a tak jsou kolem toho všelijaké rozmíšky, ano i prance a řevy. To je vítaná příležitost pro levicového intelektuála. Jak už je zvyklý nenabízet řešení, ale hesla, jal se kolem sebe metat střelami populismu, xenofobie, rasismu a jiných špatností, cítě se být vždy a za všech okolností majitelem pravdy, jediné a nezpochybnitelné. Pravdu měl, když co studentík sotva ochmýřený nám, poddaným socialistických feudálů, o tom jediném, správném socialismu s vášní v oku kázal, a má ji zase, sestárnuv mezitím a pozlacenými brejlemi se opatřiv, vyprávěje nám pobloudilým, jak máme mít

porozumění pro ty ubohé běžence a chápat některé jejich, ééé, jak bych to nazval... jaksi zarážející obyčej.

A měl bych mít porozumění, sám jsa někdejší uprchlík, ale nějak mi nejde od srdce. Přejde totiž na to, odkud uprchlík: jestli z podhůří Hindukúše či od řek mezopotámských, nebo dejme tomu z končin mezi Krkonošemi a Šumavou. Přesněji řečeno zda z oblasti kulturně blízké, nebo odkudsi, kde je jinak a naruby všechno, představám západního člověka i celému způsobu jeho myšlení odporující, kde nevinná legrácka se rovná urážce volající po pomstě zakřiveným kinžálem, kde vládnou svátosti ať náboženské či jiné, o něž jen otřít se je nebezpečno, natož o nich zapochybovat nebo, ó hrůzo, se nad nimi ušklibnout. Jsem poměrně adaptabilní člověk, přesto ale vím, kde ve světě bych mohl od té minuty žít, kde jen s přemáháním a kde ne, kdyby mě tam sultánem udělali a ve zlatém kočáře vozili. Abych byl konkrétnější: mohl bych, za svých mladších časů, při dobrém platu a na půl roku působit v některé islámské zemi a pak honem mazat zase zpátky někam, kde bych mohl být sám sebou a nemusel se v jednom kuse ohlížet, abych úsměvem, posunkem či nevhodným slovem neurazil něčí náboženské cítění. Jinými slovy: vím, kde je hranice, za níž bych mohl být v nejlepším případě více či méně vítaný host, v horším cizí, jakž takž trpěné těleso, v nejhorším, ale nikterak vzácném byl bych chápán jako ohrožení, jež je třeba se za jakoukoli cenu a jakýmikoli prostředky zbavit.

Což platí i obráceně pro příchozí z pracizícho kulturního prostředí, islámského pak zcela obzvláště a jmenovitě do krajů západních. Netuší to naši intelektuální nabada-telé? Nebo možná tuší, ale nedbají, jelikož jim je přednější zposvátnělá idea než živý člověk? Ó Hospodine, zbav nás vychovatelů lidstva! Těch, kteří se jen tak rozplývají pochopením pro veškerenstvo, nedovedou si však vytvořit rozumný vztah k jedné jediné lidské bytosti! Těch, kdož odjakživa vědí, jak překout špatně stvořený svět na správně, a pokaždé jen spunktovali rozvrat a utrpení! Kdy konečně, k čertu už jednou, pochopí jeho dobrovolní opravci, že svět a dění v něm je systém nekonečně složitý, jen z jedné části přístupný lidskému třírozměrnému vnímání, z druhé – nikdo neví, jak veliké – se nalézající mimo dosah našich smyslů? Že každý pokus nasměrovat běh dějin dle vlastního ušlechtilého zdání zákonitě končí malérem, i kdyby jen tak pomalu už směšným, jak se projevilo kdysi tak nadějeplné Pražské jaro?

Ale abych mu práv byl, tak úplně kničemu přece jen nebylo: poskytlo nám i budoucím možnost poučit se z jeho omylů a naivit. Učiňme tak. Pokusme se vysledovat, jak tikají hodinky vývoje, a zařídme se podle toho. Úplně do černého se nestrefíme nikdy, aspoň ale nebudeme ve svém konání tak zoufale vedle jako všichni ti, kdož vymejšlejíce si všelijaké lepší, jasné etc. zítřky opouštějí cestu, již lidstvu vyznačila příroda. Jedněch osmašedesátníků, řekl bych, bylo v historii dost.

Cenzura a politická korektnost

Neviditelný pes 21. 4. 2018 *Pavel Chrastina*

Na ČRo Plus jsem úplnou náhodou zaslechl kousek rozhovoru s nějakým zřejmě odborníkem, který umí zavádět cenzuru do internetových sítí. Nejvíce práce mu dalo popisování způsobu jak to zařídit, aby se ve skutečnosti cenzurovat mohlo, ale aby všechno vypadalo tak, že se ani trochu necenzuruje. Uznejte, že tohle je problém jako hrom. Ten člověk také prohlásil, že při tom všem musíme zůstat demokraté a zachovat svobodu slova. To má tedy opravdu hodně veliký problém, řekl jsem si. Přestal jsem se v duchu šklebit a začal být upřímně zvědav, jak by chtěl takovou „kvadraturu kruhu“ provést.

Podle onoho odborníka je žalostně nedostatečné, když umělá inteligence pouze zachytává v posílaných textech a videích zakázaná slova. Pěkná to svoboda slova, když máme seznam zakázaných slov, pomyslel jsem si. A rázem mi to celé začalo docházet. V takovém seznamu zakázaných slov a slovních spojení pak může být cokoli, co se cenzorům hodí. A vůbec, kdo z uživatelů sítí se může dostat k takovému seznamu? Co když si chce jen ověřit, jestli ho za jeho mail nebude někdo vláčet po soudech?

Zmíněný odborník si také stěžoval, že odsouzených případů je u nás málo, takže odstrašující účinek možného postihu je minimální. Zároveň však nechtěl jitrřit mysl

posluchače představou, že cenzori demokracie budou moci poslat dejme tomu každého třetího uživatele nějaké sociální sítě podle chuti klidně i do kriminálu. To by pro úzkou vrstvu těch, kteří cenzuru sítě prosazují, nebylo právě v současné chvíli vládního politického patu dobré. Národ by se mohl naštvat a volit při příštích volbách opravdu po svém. Jako třeba před nedávnem v Polsku anebo v Maďarsku. Navrhoval proto, aby provinilci dostávali jakási předžalobní upozornění, že přestoupili ten či onen paragraf. Ovšem výklad „ducha“ zákona by měly na starosti pouze cenzurní orgány. Nepřipomíná vám to něco z naší nedávné minulosti?

Jsme tedy u podstaty věci. Už mnohokrát jsem upozorňoval, že demokracie v pojetí bruselských byrokratů znamená postupný a plíživý návrat k diktatuře. V našem případě k diktatuře „politické korektnosti“, kterou omezování demokratických svobod vždycky začíná.

Než došlo ke změně pravidel fungování EU prostřednictvím tzv. Lisabonské smlouvy, intelektuální novomarxisté přinejmenším čtyřicet let masírovali občany západoevropských demokracií svými představami o potřebnosti změny dosavadního, podle nich špatně nastaveného, uspořádání světa. Uhnízili se na univerzitách a postupně začali ovládat média (počínaje těmi veřejnoprávními), pronikat do politických stran a tím i do státních aparátů jednotlivých západních zemí. Odtamtud to byl už jen malý krůček k ovládnutí vedení celé unie. Časem zesílili požadavek „politické korektnosti“ na všech úrovních společenského života. Hlavním cílem však bylo umlčet všechny kritiky a zastánce dosavadních demokratických svobod. Aby toho mohli dosáhnout, snaží se vmanévrovat své odpůrce do pozice těch, kteří porušují zákon. A samozřejmě všechen ten staronový diktát se děje pod rudou vlajkou staré marxistické doktríny o zářivém lepším příštím.

Ani se nedivím, že uspěli například v Německu. Němci byli vždycky čímsi výjimeční. Ve své většině drželi hubu a krok za císaře Viléma, pokračovali v tom za Hitlera a zdá se, že se chovají stejně i za soudružky Merkelové. O něco obtížněji chápu, jak mohla metoda „politické korektnosti“ uspět v tradičně svobodomyšlné Francii a sousedních zemích Beneluxu. Podobně je mi záhadou, jak se podařilo vnutit „politickou korektnost“ Švédům a dalším Skandinávcům. A už vůbec nerozumím tomu, jak tohle mohlo začít zapouštět kořeny na severoamerickém kontinentu. Nebo je to naopak důkaz o rafinovanosti plánů světových globalizátorů? Kdož ví...

I když se globalizátoři dostali v celém anglosaském světě poměrně daleko, začíná jim to právě v této části světa v poslední době skřípat. Mohli jste to sami dobře postřehnout. Trumpova volba, brexit, a také australský odpor nekontrolovanému přílivu muslimů z Indonésie jsou dostatečně známé události. Málo platné, tento lid dokázal stvořit moderní demokracii a vdechnout jí navzdory všem překážkám život. Proto nebude tak jednoduché jim tuto ne zrovna lehce vydobytou demokracii krok za krokem pod jakoukoli záminkou brát.

O postkomunistické střední a východní Evropě jsem již mnohokrát psal dříve. Čtyřicet let jsme prožívali s mírným skřípotem zubů „politickou korektnost“ vynucenou komunistickými vládci. Vymysleli si k tomu zákony o rozvracení republiky, hanobení zemí světové socialistické soustavy a bůh ví, co ještě. Neposlušnost znamenala jistý kriminál. Cenzurnímu úřadu za doby tzv. normalizace se říkalo Úřad pro tisk a informace. V Čechách se jmenoval ČÚTI, na Slovensku SÚTI. Znalci místních poměrů si tu zkratku tenkrát přizpůsobili. Začali tomu úřadu říkat ÚTISK.

Nebylo by tedy jaksi vhodné zavádět právě v těchto zemích další „politickou korektnost“ ihned po demokratických převratech. Dostali jsme necelých dvacet let, abychom si mohli vydechnout. Zachutnala nám svoboda vyjadřování a další demokratické svobody. Bylo nám dokonce dovoleno vložit je do našich národních ústav. Jenže ouha, Velký globalizátor usoudil, že tohle už stačilo, a začal pomocí svého postmarxisty okupovaného vedení unie utahovat šrouby.

Jedno staré pravidlo říká, že žádná svoboda není zadarmo. Právě teď přišel čas, kdy je třeba čerstvě nabytou svobodu hájit. Přišel čas, kdy je třeba za skutečnou demokracii opět bojovat. Bez ohledu na možné ztráty, přesně tak, jak to dělali ti před námi. A bojovat s vědomím, že to děláme především pro ty, kteří přijdou po nás.

Svět bez hodnot - Naše násilí vaše násilí

Neviditelný pes 21. 4. 2018 *Jiří Svoboda*

„Bůh je mrtev.“ Nietzsche a Dostojevský dodává: „...všechno je dovoleno...“

Opuštění respektu ke kořenům evropské civilizace křesťanství a helénským ideálům uvolnilo ve XX. století cestu k nezměrnému utrpení, vyvraždění šesti milionů Židů německými nacisty a vyvraždění statisíců, možná milionů v lágrech Ruska i dalších zemí sovětského bloku.

Hluboce souhlasím s názorem Jeho Excellence pana kardinála Duky a českých a moravských biskupů k uvedení hry Naše násilí vaše násilí. Ač nejsem věřící, vždy jsem vnímal Písmo, stejně jako díla Platona a Aristotela, jako základ sdílené evropské civilizace. Systematické ničení našich kořenů vede k celkovému současnému mravnímu marasmu v celém světě.

Uvedením hry Naše násilí vaše násilí, v níž Kristus znásilňuje muslimskou ženu, představuje kapitulaci tvůrců, kteří se považují za umělce, na humanistické ideály Evropy snahou šokovat až na krev a získat tím punc umělecké výjimečnosti.

Česká veřejnost přijímá kupodivu tuto hloupost s apatií a vzorně jí v tom sekundují i politici hlásící se svým zaměřením ke křesťanské víře, jako pan Kalousek, Bělobrádek, Cyril Svoboda. Především od nich bych očekával apelaci na projev občanského odporu.

Nejsem věřící, jsem snad i umělec, jsem pedagog, ale tak odpuzující hledání cesty k popularitě lze vyložit pouze kulturní zaostalostí a nevzdělaností. Napsal jsem v tom směru Jeho Excelenci, panu kardinálovi Dukovi dopis, v němž jednoznačně podporuji distanci Jeho Excellence a českých a moravských biskupů k této inscenaci.

A rád bych vyzval všechny věřící i nevěřící lidi dobré vůle, aby veřejně projevíli svůj názor na inscenaci, která si nárokuje podporu z našich daní. Obhajoba pana ředitele, kterou veřejně projevil, pro mne zcela podřívá název divadlo Národní.

Převzato z autorova blogu s jeho souhlasem

Odměna pro Merkelovou je jistá

Neviditelný pes 24. 4. 2018 *Rudolf Mládek*

Za jeden z nejhorších dnů v dějinách Evropy bude pokládán den, kdy německá kancléřka Angela *Merkelová* *pronesla*: „Wir schaffen das.“ Bylo to 31. srpna roku 2015 a výrokem „My to zvládneme“ se Merkelová zapsala do těch nejčernějších evropských dějin.

Den Vítačů

31. srpna 2015 si všichni Vítači migrantů mohou zapsat jako den svého vítězství. Tento den se ale stalo i něco jiného. Je to den, kdy hodnoty Evropské unie, a to především prostor práva a svobody, zahájily svůj strmý pád a pojem „evropské hodnoty“ pomalu a jistě mizí ze všech zpravodajství, neboť se v kontextu poznání z nezvládnutí migrační vlny stal až nezaslouženě směšným.

Není a nikdy nebude žádnou hodnotou nucené osidlování evropských zemí cizími lidmi s tím, že původní obyvatelé je nejenže musí žít, ale ještě se díky nim vzdávat i svých tradičních hodnot života a svého platného práva. Takové pojetí pomoci migrantům připomíná spíše okupaci, než jakoukoliv pomoc komukoliv. A takový je výsledek merkelovské politiky založené na aroganci moci, ekonomickém úspěchu Německa a navíc v kombinaci s nestoudnou hloupostí o tom, že nově přichozí zaručí v budoucnu Německu jeho další ekonomické úspěchy. Už i jinak k vládě servilní Spiegel připouští, že hlavní argument pro migraci, tedy získání vysoce kvalifikovaných pracovníků ze Sýrie a dalších zemí Blízkého východu, se neukázal jako reálný.

Politika lži a přetvářky

Ostrá kritika z Evropské unie a od Merkelové na adresu Maďarska, Makedonie a dalších států, které se v roce 2015 snažily dodržovat platné smlouvy, předpisy a zákony

a zadržet až podivně dobře organizovanou vlnu migrantů, ostře kontrastuje s textem v rakouském deníku Der Standard. Podle svědectví diplomatů, které Der Standard cituje, chtěla „Merkelová v době, kdy si hrála na humanitární hrdinku, dosáhnout stoprocentního uzavření hranic EU“. A byla ochotna za to zaplatit Turecku šest miliard eur. A o podobnou dohodu se snažila delegace Evropské komise, leč s výrazně nižší cenovou nabídkou.

Co se zdá skoro záhadou je: proč si Merkelová s Junckerem mysleli, že se tyto výše uvedené skutečnosti podaří utajit? A pokud zde v zásadě činili Merkelová a Juncker správně, proč jejich politická rétorika byla opačná, napadající, urážející a krajně nevhodná? Vedla k tomu, že každý, kdo se vůči ekonomické migraci vymezil, byl v médiích označen za rasistu, xenofoba, islamofoba, nedemokrata a výčet mediálních nechutností by mohl pokračovat. Nic horšího se v EU už nemohlo stát. Vztahy mezi evropskými národy se rapidně zhoršily, protibruselské strany obratem získaly nové voliče a tolik let budovaná Evropská unie se otřásá v základech. Když postavíte politiku na lži, napadání národů, na vyhrožování a diktátech, jak dlouho asi takový režim vydrží? Co si Merkelová a Juncker slibují, že touto politikou docílí? A poznání k věci je i v tom, že Der Standard usvědčuje Merkelovou a Junckera z toho, že jsou si velmi dobře vědomi toho, že příval ekonomických migrantů EU zjevně škodí. Leč oba hovoří opačnou licoměrnou řečí a návrh Dublinu IV je toho smutným dalším usvědčujícím důkazem.

Integrace migrantů

Samostatnou kapitolou v dějinách Evropské unie se proto stal problém integrace některých migrantů. Pozorujeme ho dlouhodobě ve Francii, Velké Británii a ve Švédsku.

V Německu také začíná nabývat stejných obludných rozměrů. Così se nedaří a pokládat za příčinu neintegrace některých migrantů jejich chudobu a nedostatek pracovních příležitostí samo o sobě neobstojí. Ono je to s tou údajnou chudobou přicházejících migrantů vůbec na pováženou. Chudoba v mnoha zemích, odkud migranti přicházejí, se výrazně zmenšila a ustoupila natolik, že je možné našetřit si na cestu, zaplatit pašerákům a ještě případně podplatit migračního úředníka. Pohádková země jménem Evropská unie, kde pečení holubi sami padají do úst a kde je všechno zadarmo, je pár hodin lodí a když se dobře předem ohlásí přeplněný gumák, služba Frontex, proměněná na cestovní kancelář, sama migranty naloží a bez rizika doveze do EU. O takovém snu si tisíce let nechávali lidé zdát a existoval jen v pohádkách. Teď tuto pohádku platí členské státy EU a jejich mnozí politici tento plán sebezničení vydávají za pokrok. To je ale druhá pohádka, pohádka o té nejhorší hlouposti.

Nezdá se ani vteřinu, že by někdo začal říkat nepřijemnou pravdu o tom, že když se 2,5 miliardy chudých lidí přistěhuje do zemí západní civilizace, tato v konečném důsledku zanikne. A že jedinou cestou pro změnu stavu není cenzura internetu ani shovívavost policie k útokům migrantů na domácí obyvatelstvo, ale je to zásadní omezení bezpracných dávek. Dokud je EU bude štědře vyplácet, do té doby se za penězi bez práce miliardy vyčůraných rádi přistěhují. A jak řekl nedávno jeden z migrantů v Německu do kamery: „Chceme jenom to, co nám patří.“

Patří!

Mnozí jsme ale názoru, že nepatří. Je nutné, aby nás bylo slyšet více a více, a je nutné hledat politické formace, které budou vyznávat názor, že žádným migrantům přicházejícím do Evropské unie zde nic nepatří. Žádat mohou, získat mohou, ale nic jim tu nepatří. Tuto pravdu ale ani Juncker, ani Merkelová slyšet nechtějí a nový politický šéf Francie Macron spadl do stejné stoky chybné promigrační rétoriky.

Evropa i svět pamatuje své dny nejhorších zločinů a politicky špatných rozhodnutí. Den 31. srpna 2015 bude jednou hodnocen obdobně jako 1. září 1939, jako 7. prosince 1941, jako 4. listopadu 1956, 16. května 1966 či jako den 17. dubna 1975. Čtenář si jistě data ověří.

Odměna Merkelovou nemine, stejně jako neminula všechny státníky za dny výše uvedené. Někdy se však na spravedlnost musí čekat i dost dlouho. My v Evropské unii bychom ale čekání jako taktiku dál už volit neměli.

Internet je skvělá věc. O tom žádná. A taky se o tom můžeme leckde dočíst. Samá pozitiva, samá chvála, až se divím, že se mi nečervená přípojka. Nebudu proto nosit dříví do lesa a znovu vyjmenovávat všechny ty tisíce důvodů, proč ho všichni tolik milujeme. Kromě toho beztak mnohem radši kritizují, než chválím. Neodpustím si, abych si do nejslavnějšího pavouka na světě trochu nekopl. Protože příležitostí mi k tomu nabízí vskutku hodně.

Předně jsme si na internetu vypěstovali dosti nezdravou závislost. (A propos, můžeme o závislosti už z její podstaty vůbec kdy hovořit jako o zdravé?) Prostá otázka: Umíte si představit svůj život bez něj? Když nic jiného, přišli byste o geniální myšlenky svého oblíbeného autora... Mantinely jsou nastavené tak, že bez internetu v dnešní době „žít“ nelze, nepoštěstí-li se vám udělat kariéru jako trosečník na pustém ostrově či se zřítit s letadlem uprostřed Amazonie. Parametry současného „civilizovaného“ světa jednoduše nedávají na výběr.

A to se netýká pouze internetu. Moc by mě zajímalo, jak by to vypadalo, kdyby po celé zeměkouli (z jakékoliv příčiny) najednou „vypadl proud“. Opravdu rád bych pozoroval lidstvo, jak by se obošlo pár dní úplně odříznuté od elektřiny. A pokud by to trvalo déle? Třeba měsíc, dva? Zní to jako scénář „běčkového“ katastrofického filmu, ale kdyby se lidé museli ze dne na den vypořádat s tím, že elektřina není a nebude, myslím, že by nastal jen těžko představitelný kolaps. Dost možná takový, z něhož by se už „pán všeho tvorstva“ nikdy nevzpamatoval...

Nejvíce mě na internetu trápí problém anonymity. Ta mně silně vadí i jinde, jenže právě internet jí poskytuje ráj a slouží za učebnicový příklad. Každý může přijít na internet. Každý tam může napsat, vytvořit, sdělit či provést cokoliv. Úplně anonymně. Potom se internet promění v semeniště mindráky obtěžkanými jedinci, kteří prolézají všemožné stránky a diskuze a vybíjí si své komplexy urážením, nadáváním a pomlouváním jiných, snižují se k nechutným útokům na ostatní uživatele a jejich práci, šíří kolem sebe zlobu, agresi a nenávisť a nelze s nimi zatočit. Kdo se skrývá ve stínu nepoznání? O jaká individua se jedná? Proč to dělají? Kdoví. Zůstávají chráněni anonymitou. Podepisují se podivnými shluky písmen, zkratkami či pochybnými přezdívkami. Jindy si vymýšlí jména fiktivní, resp. nezřídka mívají tu nehoráznou drzost zaštitovat se jménem cizím.

Ve chvíli, kdy vstupují na internet, cítím nepříjemný pocit, jako bych právě otevřel domovní dveře dokořán a nechal každého, komu se zlíbí, aby vkročil dovnitř a napáchal tu škodu dle svého uvážení. Kdokoliv z celého světa se mi může nabourat do notebooku, odčerpat z něj citlivá data, nebo ho využít pro jinou (nelegální) činnost. Ať už se budu chránit sebevíc, netrpme přehnanou naivitou. Pokud lze prolomit vysoce šifrované a zabezpečené systémy, jak těžké bude zmocnit se počítače běžného uživatele?

Během surfování jste po celou dobu vystaveni i neutuchající řadě ataků podvodných webů, vyskakujících bannerů a pop-up oken a většina stránek je zahlcena tolika otravnými reklamami, že s vypětím všech sil odoláte nutkání prohodit monitor oknem. Mimoto po celou dobu se nezbyvá než trást a držet palce antiviru, aby jako středověký rytíř svým mečem a štítem buď odrazil, nebo rozsekal všechno to svinstvo a havěť, kterou je internet prošpikován skrz naskrz. Další zarážející a znepokojující rys lidské povahy. Tvorba něčeho s jediným cílem: škodit druhým. O spamech ani nemluvě...

Absence soukromí. Kupodivu nemusíte na internetu prozrazovat o své ctěné maličkosti vůbec nic a stejně máte slušnou, ne-li rovnou stoprocentní šanci, že o vás bude za chvíli vědět kde kdo kde co. Jak? Stačí, když se vyfotíte s některým kamarádem a on tu fotku umístí na svůj profil v té či oné sociální síti (další *****). A to nevrátíte. I kdyby kamarád nakrásně tu fotku smazal, prostě se tam už objevila a kdokoliv si ji za tu dobu mohl stáhnout k sobě. To, že a jak toho lze zneužít, netřeba rozvádět... A úplně stejně se mohou do širého světa rozletět veškeré, opravdu veškeré údaje o vaší osobě. Zhrzená milenka či milenec (nebo hned obojí) s touhou pomstít se...

Ještě na žádném moři se nedařilo pirátům tolik jako na internetu. Pro zloděje filmů, písní, knížek aj. je internet tím, čím pro vraha pistole a nůž. Stovky lidí pracují několik let na natočení filmu, investují do něj stovky milionů (dolarů), času a energie a potom to nějaký chytrák za pár hodin rozšíří do celého světa. Je to stejně

frustrující, jako když se chudák spisovatel dva a půl roku pachtí s románem, s vypětím všech sil se mu podaří získat nakladatele, a když toužebně očekávané dítko konečně spatří světlo světa, stačí to naskenovat do počítače, zazipovat, hodit na libovolný filehosting a rozhodit odkazy na všech těch fórech, kde už jako supi čekají další pijavice a hyeny. Samotný akt nahrání, rozšíření a stáhnutí se počítá na minuty (i sekundy). Vím to, jelikož takhle distribuji své přednášky. Stihnete to, než se vám uvaří kafe. A autoři? Holt smůla. Ale nebuďme na internet zase příliš přísní, ono se nemalou měrou jedná i o lidskou povahu a lidi vůbec...

V neposlední řadě internet rovná se žrout času. A to největší z největších. I když nechcete, i když jdete zkontrolovat „jenom“ e-mail, i když potřebujete akorát zjistit čas odjezdu autobusu... stejně se to protáhne, stejně tam zkusnete. Uvidíte zajímavý titulek, vzpomenete si, že se v noci hrálo finále Stanley Cupu, zjistíte, že v kině bude mít premiéru film s vaším oblíbeným hercem... A už klikáte. A minuty vesele přibývají. Pak se přistihnete, jak sedíte, zíráte do monitoru a vlastně ani nevíte proč, prostě jen brouzdáte a procházíte známé i neznámé adresy...

Závěrem? Nepřeceňoval bych tolik internet... a nepřimhuřoval bych shovívavě oči nad jeho nedostatky a riziky. Nese v sobě potenciál stát se velmi nebezpečnou zbraní.

Hrozí nám příklon k východu Neviditelný pes 2. 5. 2018 *Dan Drápal*

V poslední době mi několik známých v reakci na mé články napsalo zhruba toto: „Vždycky jsem fandila Americe, nejsem v žádném případě proputinovská, ale...“ a následovalo několik obvinění Ameriky či západu a několik omluv ruského jednání. Dost mě děsí, že pozoruji hromadný odklon od západu a příklon k východu. Přál bych si, abych se mýlil a aby se toto mé pozorování ukázalo jako mylné. Obávám se, že ruská propaganda je úspěšnější, než si myslíme. Zasahuje stále více lidí. Západu hrozí rozpad a nám hrozí návrat normalizačních poměrů z doby před rokem 1989. Jistě, člověk nevstoupí dvakrát do téže řeky, takže to v mnoha ohledech může vypadat jinak, nicméně bude to konec právního státu a také konec svobody slova.

Nejprve se budu zabývat tím, v čem dělá západ chybu, a pak tím, jak toho Rusko využívá a co nám z toho hrozí.

Na západě hrozí hluboké odcizení elit od většiny obyvatelstva. Oblast vzdělávání a kultury již dávno ovládl levicový liberalismus a již několik desetiletí šíří své vidění světa. Konzervativní a pravicové síly byly zatlačeny do defenzivy. Lidé nedůvěřují politikům a politici jsou často nečitelní. Ne všichni: Pokud jde o střední Evropu, máme zde velmi čitelného maďarského prezidenta Viktora Orbána, ale na druhé straně i dosti čitelného slovenského prezidenta Andreje Kisku. A konec konců i českého prezidenta Miloše Zemana. Typicky nečitelným politikem je Andrej Babiš, který dokáže během týdne vydat několik těžko slučitelných signálů. Podobně nečitelný byl i Bohuslav Sobotka, který byl ve vleku vnitřně rozštěpené sociální demokracie.

V mnoha zemích západní Evropy, zejména v těch, které přijaly větší množství migrantů, vláda nezvládá jejich integraci a nedokáže čelit vzniku stále rozsáhlejších no-go zón a rostoucímu antisemitismu. Problémy se „okecávají“, ale moc se neřeší. Vláda se snaží zakrýt fakt, že nárůst (některých forem) kriminality jde na vrub migrantům, a místo zajištění bezpečnosti mnohdy pronásleduje ty, kteří na výše uvedené skutečnosti ukazují. Mnozí občané pak mají pocit, že je vláda nechala na holičkách.

Evropské elity tlačí na další integraci Evropy, aniž by se jim jakkoli dařilo odstraňovat příčiny, proč jsou ve stále větší nelibosti. Evropané prostě politickým národem nejsou – v tom má bývalý prezident Václav Klaus plnou pravdu – a nezdá se mi, že by vrcholní politici dělali něco pro to, aby se jim stali. Často svými výroky a činy zbytečně antagonizují občany různých zemí.

Protlačování genderové agendy a stejnopohlavních „manželství“ západní Evropa více méně přijala. Ne tak ovšem Evropa střední a východní, případně Balkán. Tento článek píšou v Chorvatsku, které uzákonilo, že manželství je svazek jednoho muže a jedné ženy. Zde a jižněji či východněji se genderová agenda neprosazuje tak snadno jako na západě a tlaky na její prosazování oblíbenosti Evropské unie rozhodně

neslouží. Lze si snadno položit otázku, proč různí aktivisté a někteří politici v této věci tolik tlačí na pilu v době, kdy musí Evropa řešit spoustu jiných problémů.

Evropská unie se zachovala hrozně k blízkovýchodním křesťanům a k Izraeli. Blízkovýchodní křesťany v podstatě hodila přes palubu. Ani se vlastně nedá říci, že by je odepsala – prostě o ně neprojevila jakýkoli vážnější zájem. Snaží se vytvořit všelijaké „integrační“ programy pro vracející se hrdlořezy Islámského státu, ale mnohdy ani nedá vstupní víza blízkovýchodním křesťanům pro návštěvu příbuzných. Zlikvidovala režim Muammara Kaddáfího, čímž v podstatě otevřela stavidla migrantům ze subsaharské Afriky. Některé státy vyčínily Maďarům za stavbu plotu na jižních hranicích, aby pak udělaly něco podobného.

Laskavý čtenář snad poznává, že nejsem vůči Evropské unii slepý a nekritický. Jenže... jaká je alternativa? Dá se při srovnání Ruska a Západu říci, že jeden je za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet?

Rusko je stále říší zla a klamu. Před posledními prezidentskými volbami jsem s úděsem poslouchal nahrávku jakéhosi bosse, který nařídil všem svým podřízeným hlasovat pro Putina a telefonicky mu nahlásit, že už byli volit. Podobných svědectví o zmanipulovanosti voleb byl bezpočet. Přitom to Putin vlastně nepotřeboval – zvítězil by s velkým náskokem i bez těchto manipulací. Jenže problémem ruských vládců je krajní nedůvěra v realitu – cítí se bezpečně, jen když si mohou neustále ověřovat, že obyvatelstvo je skutečně manipulovatelné.

Putin ovládl všechna rozhodující média a může zřejmě i celkem snadno manipulovat soudy. Nejhorší jsou ale vraždy nepohodlných lidí – ať už právníků, novinářů nebo různých aktivistů.

Tyto skutečnosti „chápači“ Putina často nereflektují. Docela by mě zajímalo, kolik z nich si myslí, že toto vše prostě není pravda, a kolik z nich tuší, že to pravda je, ale přesto jim to nevadí. V této věci si netroufám udělat žádný odhad.

Pokud se ale někdo domnívá, že je možný obrat k Rusku při zachování právního státu a svobody slova, pak ho považuji za velice naivního. Jistě, změna nenastane hned. Nastane salámovou metodou, možná umocněnou nějakým kvantovým skokem. Může následovat pár let relativního klidu – asi jako v Československu v letech 1945-1948, kdy se může zdát, že z demokracie a právního státu přece jenom něco zbylo. Pak ale přišel onen kvantový skok – „vítězný únor“ – a s ním sovětští poradci a mučení politických vězňů.

Už slyším námitku, že Rusko přece není Sovětský svaz. Je možno poukázat na to, že mezi současným Ruskem a brežněvovským „Sojuzem“ jsou značné rozdíly. Ano, jsou, a uvedu jeden podstatný: Z Ruska lze emigrovat. A také to spousta Rusů učinila – v Evropě jich žije prý již 14 milionů; desetitisíce, ne-li statisíce i u nás. Typické je, že mnozí z nich hlasovali pro Putina. Mají ho rádi – jen se jim nechce žít pod jeho vládou.

Nebudu zde dokazovat, že Rusko má se Sovětským svazem více společného, než je zdrávo. Tuto věc nelze jakkoli exaktně poměřit. Že ale jde o říši zla a klamu, lze ověřovat stále znovu.

Západ především prohrává válku ideologickou a mediální. Rusko vědomě pracuje se lžemi a dezinformacemi. Nejde mu o to lidi *přesvědčit* o nějaké konkrétní věci. Jde mu o udržování a prohlubování onoho stavu, kdy lidé říkají: „V Rusku je to strašné, ale na západě to není o nic lepší.“ „Lžou všichni a pravda se nedá zjistit.“

Pracujete-li se lží, je jedno, zda napíšete, že novičok pocházel (pardon, *mohl* pocházet) z Československa nebo ze Švédska nebo třeba z Brazílie. Účelem je vytvořit dojem, že nic se nedá zjistit. Proti „jednotné frontě“ ruských trollů stojí západoevropské sdělovací prostředky, které zveřejní zprávu, že určitý ústav nemůže prokázat, že novičok pocházel skutečně z Ruska. Lidé nakažení příklonem k Rusku z toho rovnou usoudí, že Británie lže. Nevšimnou si formulace zprávy, z níž vyplývá, že daný ústav k onomu „prokazování“ nebyl vybaven a nikdy to nebylo v popisu jeho práce. Nezávází, že Británie má i jiné prostředky, jimiž se může snažit původ novičoku objasnit. Následující zprávu mezinárodních expertů o novičoku pak už vůbec nezaregistrují. Jeden z čtenářů dokonce vyslovil pochybnost, zda to vůbec byl novičok.

Zprávy o šetření ohledně novičoku jsou kusé a někdy rozporné. Tak to totiž bývá, když se snažíte odkrýt něco, co se někdo jiný pokusil dobře zakrýt. Zprávy by mohly být jednoznačné, pokud by promluvil někdo z pachatelů, nebo pokud by někdo

z pachatelů udělal fatální chybu. A pak by mohly být jednoznačné, kdyby Británie na všechny zprávy uvalila embargo a vydala až nějakou závěrečnou zprávu, nebo v případě, že by lhala. Jenže na to by se v Británii pravděpodobně přišlo. Na rozdíl od Ruska.

Z Jáchymova na severní pól

Neviditelný pes 5. 5. 2018 Dana Mentzlová

František Běhounek byl od dětství přitahován dobrodružstvím. Narodil se r. 1898 v Praze v chudé rodině. Otec pracoval jako dělník na vodních stavbách, v zimě byl často bez místa a bez podpory. S výživou dvou nejstarších Františkových sourozenců pomáhali příbuzní.

František navštěvoval reálné gymnázium, na studium na klasickém gymnáziu rodina nepomýšlela, také proto, že jízdné tramvají by chybělo v rodinném rozpočtu. František studoval se zájmem nejen školní učivo, rád si četl také časopisy, kde se dozvídal o nových vědeckých objevech.

Velkým dojmem na něj zapůsobil článek v dětském časopise o Marii Curieové. Bylo obdivuhodné, že polská emigrantka vystudovala fyziku a chemii v Paříži, stala se vědkyní a objevila radioaktivní prvky. František Běhounek byl jejím příběhem natolik fascinován, že se po ukončení studia na přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity přihlásil o stipendium ve Francii. Zamířil do Paříže na Sorbonnu a toužil se dozvědět více o radiologii. Podařilo se mu pracovat jeden rok právě v laboratoři Marie Curieové.

Po návratu do Československa našel uplatnění v Jáchymově, kde byly doly na uranovou rudu a lázně s tradiční radonovou léčbou. Za Rakouska-Uherska byly vzorky posílány na laboratorní měření do Vídně, což už v novém Československu nebylo politicky vhodné. Vznikal státní radiologický ústav, přičemž jediným odborníkem v oboru byl u nás právě František Běhounek. Podílel se tedy rozhodující měrou na vybudování ústavu. Pracoval na snížení radioaktivity důlního vzduchu a na využití vodních pramenů pro lázně.

Jednoho dne četl v novinách, že se chystá polární expedice pod patronátem norského aeroklubu. Slavný polární badatel Roald Amundsen dosáhl jako první jižního pólu a chystal se dobýt i severní pól. Vzducholodě Norge měla být prvním leteckým dopravním prostředkem, který na pól doletěl.

Vědce Běhounek zaujala možnost měřit v polárních krajinách fyzikální veličiny, jejichž hodnoty tam dosud nikdo nezjišťoval, např. vodivost atmosféry a intenzitu kosmického záření. Napsal norskému aeroklubu a získal povolení umístit ve vzducholodi svůj měřicí přístroj.

Pak nastala vědci nepříjemná práce se sháněním peněz na nákup přístrojů a instalaci. Obrátil se na ministerstvo veřejných prací i na prezidentskou kancelář, ale žádné prostředky mu nebyly přiděleny. V nouzi požádal o pomoc svou učitelku Marii Curieovou. Ta byla krátce předtím na oficiální návštěvě Československa. Neváhala a obratem napsala dopis prezidentu Masarykovi, v němž prosila o podporu pro mladého učenice Běhounek a jeho fyzikální pokusy.

Poté ministerstvo veřejných prací vyčlenilo subvenci na nákup přístrojů pro výpravu (šlo především o různé typy elektrometrů) a přidělilo Běhounkovi studijní podporu. Prezident Masaryk přispěl částkou 10.000 Kčs. Mladý vědec tedy mohl odcestovat i s přístroji na Špicberky.

Výprava vzducholodi Norge měla základnu v Kingsbay v částečně opuštěné hornické osadě. V jednom z prázdných domků si František Běhounek zřídil laboratoř a začal provádět měření. Na místě se seznámil se švédským meteorologem a fyzikem Finnem Malmgrenem z univerzity v Uppsale. Malmgren jevil zájem o měření a souhlasil, že bude za letu vzducholodi Běhounkův přístroj na měření elektrické vodivosti vzduchu obsluhovat.

Přístroj byl zabudován do vzducholodi na poslední chvíli, den před odletem. Šťastná okolnost byla, že velitel a konstruktér vzducholodi Umberto Nobile měl bratra profesora fyziky. Amedeo Nobile byl v Kingsbay přítomen a pomáhal s vypravením

expedice. Zřejmě porozuměl Běhounkovu záměru a vysvětlil význam fyzikálních měření svému bratru Umbertovi.

Přelet severního pólu se zdařil, vzducholodě Norge za dva dny dorazila ze Špicberků na Aljašku, kde se podařilo bez nehody přistát. Malmgren zaslal Běhounkovi pečlivý protokol. Výsledky byly publikovány ve francouzských odborných časopisech a dočkaly se příznivého ohlasu Marie Curieové a průkopníka výzkumu kosmického záření Victora Hesse.

Běhounek byl nicméně rozčarován množstvím nesnází, kterým musel během výpravy čelit. Kromě vědeckých výsledků mu zbyly také dluhy a starost s jejich splácením. Dospěl k názoru, že už na další polární výpravu nepojede. Když však přišlo pozvání od generála Nobile k nové výpravě, tentokrát rázu čistě vědeckého, a kolegové z Radiologického ústavu byli nadšeni, odhodlal se vědec k další cestě.

Tentokrát letěl už od začátku z italského Milána, takže mohl měřit intenzitu kosmického záření v různých zeměpisných šířkách. Přístroje byly instalovány ve velitelské gondole vzducholodi, což je kabina umístěná v přední části pod vzducholodí. Prostor v gondole byl velmi stísněný a členové posádky po dobu letu většinou stáli, nebo si na pár hodin zdřímlí na podlaze. K dispozici byla jen dvě skládací sedátka. Bylo též možné si lehnout ve spacáku na úzkém chodníčku v balonové části vzducholodi, ale spáč musel zároveň dávat pozor, aby se nepřevalil z chodníčku stranou, kde by nutně propadl skrz plátěnou stěnu.

Vzducholodě přeletěla nad Brnem za velkého jásotu a mávání diváků, v kladské kotlině čelila bouřce, po zlepšení počasí bez nesnází přistála ve Stolpu, tehdy německém, kde byl vojenský hangár pro vzducholodi (nyní polský Slupsk).

Další trasa vedla přes Stockholm, kde švédský vědec Malmgren shodil dopis své matce. Po mezipřistání na severu Norska přeletěla vzducholodě na Špicberky do Kingsbay. Tam už čekala pomocná loď Citta di Milano a hangár, vybudovaný již za předchozí výpravy Norge.

Vzducholodě Italia podnikla tři polární lety. František Běhounek se zúčastnil jen třetího z nich, přičemž jako první Čechoslovák dosáhl severního pólu. Na zpáteční cestě bojovala vzducholodě se silným protivětrm. Pravděpodobně kvůli námraze ve ventilu došlo ke ztrátě plynu a k nárazu na led.

Velitelská gondola se nárazem utrhla a s ní zůstalo na kře ledové devět mužů posádky. Jeden muž v motorové gondole se zabil. Poškozená vzducholodě byla větrem odnesena pryč spolu se šesti členy posádky, které už nikdo později nenašel.

Trosečníky čekalo dlouhých sedm týdnů na kře ledové v tzv. Červeném stanu, během nichž byli zmitáni zoufalstvím i nadějí. Díky krátkovlnné vysílačce se jim podařilo navázat spojení se světem a podat informace o své poloze záchranným výpravám. Raněný generál Nobile, neschopný chůze, byl odvezen švédským letcem Lundborgem, což zavedlo látku ke spekulacím, zda má být velitel za každých okolností zachráněn poslední.

Švédský vědec Malmgren přežil ztroskotání, ale zahynul na pěším pochodu k pevnině. Ostatní trosečníci z Červeného stanu byli zachráněni sovětským ledoborcem Krasinem. Vraceli se domů za obrovského zájmu tisku; na nádražích je vítaly davы.

František Běhounek byl po návratu z ledového zajetí přivítán už na Špicberkách sestrou Annou, která mu velmi odvážně vyjela vstříc až do Kingsbay. V Berlíně se setkal se svou snoubenkou Ludmilou Felixovou a společně přijeli do Prahy. Své zážitky zaznamenal v knize „Trosečníci na kře ledové“ a později v knize pro mládež „Trosečníci polárního moře“.

Vzpomínky na výpravu vzducholodi Italia jej pak provázely po celý život. Vědecké výsledky svých měření zpracoval pro knihu, kterou vydalo německé nakladatelství. V Itálii totiž Nobile upadl v nemilost a publikování přínosu polární výpravy nebylo žádoucí.

Naopak Běhounek se stal uznávaným vědeckým pracovníkem. V letech 1933-1945 vedl Státní radiologický ústav. Od roku 1951 vedl Onkologický ústav. Pracoval také v poradním výboru generálního tajemníka OSN pro otázky atomového záření. V roce 1960 získal titul akademika. A v neposlední řadě byl oblíbeným spisovatelem dobrodružných a sci-fi románů pro mládež a popularizátorem vědy.

Koncem šedesátých let se Umberto Nobile i František Běhounek zúčastnili natáčení českého dokumentárního filmu „Vzducholodi k severnímu pólu“, který vznikl r. 1968 pod vedením režiséra Vladimíra Kabelíka. Nobile tehdy přijel do Prahy a byl přítomen slavnostnímu vypuštění balonu na Letné.

Krátce poté se polární výprava Italia dostala do kin v sovětsko-italském filmu „Červený stan“. Působivý film má některé věcné nesprávnosti, jako že trosečníci nebydlí ve stanu, ale v gondole vzducholodi. Fantazie se projevila také ve vytvoření hlavní ženské postavy. Skutečná, rázná česká žena Anna Běhounková, která dojela za mladším bratrem až na Špicberky, by nezapadala do melancholického vyznění. Autoři tedy vytvořili fiktivní postavu Malmgrenovy přítelkyně a nechali ji meditovat s generálem Nobilem a dalšími o vině, životě a smrti.

František Běhounek si v korespondenci vyměnil názory na film „Červený stan“ s dalšími účastníky polární výpravy. Zemřel roku 1973 a je pohřben na Vinohradském hřbitově v Praze. Umberto Nobile žil až do roku 1978, zemřel ve věku 93 let.

V letošním roce uplyne 90 let od výpravy vzducholodi Italia. Začátkem července se v Římě sejdou příbuzní účastníků výpravy. Setkání organizuje Giuseppe Biagi, vnuk telegrafisty Biagiho, který neúnavně vysílal z Červeného stanu a tím umožnil záchranu trosečníků.

Italská asociace námořních radioamatérů ARMI vydává u příležitosti výročí diplom k poctě radiotelegrafisty královského loďstva Giuseppe Biagiho. Diplom se uděluje radioamatérům za spojení se speciálními italskými, ruskými, českými a švédskými stanicemi.

U nás kino Ponrepo uvede dokumentární filmy Vladimíra Kabelíka o výpravě vzducholodi Italia, a to v pátek 25. května 2018 od 17,30 hodin. Úvodní slovo přednese historik Petr Sládeček.

Ruské středisko vědy a kultury v Praze připravuje na sobotu 26. května přednášku kapitána ledoborce a promítání filmu „Červený stan“.

Národní technické muzeum v Praze pořádá přednáškový večer k 90. výročí vzducholodi Italia ve středu 30. května od 17 hodin. Během večera promluví dr. Jiří Grygar o měření Františka Běhouka během polárních výprav. Bude možnost vidět původní Běhounkův měřicí přístroj ze kry ledové, historickou elektroniku a ukázky radioamatérského vysílání.

Průmysl lži

Neviditelný pes 11. 5. 2018 *Dan Drápal*

Knihu Alexandry Alvarové považuji za „povinnou četbu“ pro všechny, kdo se zabývají politikou nebo publicistikou. Autorka ve své knize popisuje metody ideologické manipulace. Není to veselé čtení.

Pokud jste měli pochybnosti, zda skutečně platí, že budoucí mezinárodní střety budou mít podobu nikoli klasické, ale hybridní války, v níž budou kanóny nebo letadlové lodě méně důležité než počítače, po přečtení této knihy je ztratíte.

Autorka rozebírá, z jakých důvodů se Putinovo Rusko rozhodlo vést dezinformační válku proti evropským zemím a USA. Zabývá se tedy krátce i historií propagandy a dezinformačních válek, které byly vedeny dlouho před vynálezem počítačů. Podstrčené falešné informace možná rozhodly již o vítězství antických Řeků nad Peršany. Pro nás jsou ovšem aktuálnější dějiny moderní doby. Stalin – patrně na základě falešných informací, dodaných v dobré víře československými špióny – nechal popravít nejvyššího velitele Rudé armády maršála Michaila Tučačevského a mnoho dalších předních důstojníků, za což Sovětský svaz zaplatil vysokou cenu. Nejpozději od těchto událostí věnovalo Rusko propagandistické válce velkou pozornost. „Je mnohem účinnější ovládat myšlení nepřítele, než ukout tisíce mečů a vstoupit na jeho území“ (str. 35).

Propagandistická válka není to jediné, k čemu se dají počítače využít. Autorka uvádí: „Americké firmy na výplach mozku voliče zde sice byly už dávno před ruskou hybridní válkou, ale jejich cíle byly komerční, ne vojenské“ (str. 20). Autorka sama pracovala nějakou dobu v TV Nova (za éry Vladimíra Železného), což byla dobrá

příprava na sepsání této knihy: „Jako učenlivý pozorovatel jsem viděla všechny metody moderního sdělování ‚poselství‘, jak informaci balit, rozložit, osekát, navonět, vybavit obrazem...“ (str. 24-25). „Lež v nové době chutná, šimrá, vzrušuje. A proto je komerčně úspěšnější“ (str. 26).

Dále autorka uvádí hlavní cíl propagandy, jak jsem si ho všiml už před několika lety (a napsal o něm pár článků): „Jako propagandista můžete vyvolat nejistotu o tom, zda existuje morálka a pravda“ (str. 30).

Často slýchám, že Rusko není Sovětský svaz. Vskutku, rozdíl zde jsou. Autorka uvádí jeden z nich: „O tom, že Putinovi velice záleží na pozměněné formě reality, svědčí fakt, že nikdo z novinářů nezemřel rukou kata jako za Stalina, ale vždy jsou na vině ‚neznámí chuligáni‘“ (str. 46-47).

Autorka dále rozebírá některé prvky propagandistické války. Důležité je polarizovat společnost na „my“ a „oni“. Proto Rusové podporují jak černošské organizace typu Black Life Matters, tak bělochy z různých extrémistických organizací. Je třeba vyvolat nepřátelství – a hněv.

Příklad: „Pět měsíců po napadení Krymu rozšíří ... ruská média zprávu o tom, že Ukrajinci ukřižovali ve Slavjansku na náměstí malého ruského chlapce. Do kamery vypovídá očitá plačící svědkyně, ze které se ovšem díky kvalitní práci novinářů po celém světě záhy vyklube jen najatá ruská herečka. Jenže zprávu už na sociálních sítích sdílely desetitisíce lidí. Pravdivá verze (tedy fakta) skončí v absolutním nezájmu cílového publika. Pravda je vedle sexy lži jen prošlý ‚ležák‘“ (str. 56). Podobných příkladů najdete v knize více.

Právě tyto příklady na mě působily nejtísňivěji. Tak nějak jsem sázel na to, že pravda se nakonec ukáže a že na faktech záleží. Autorka ale dokazuje, že „půda propagandy je zrádný močál, kde neplatí, že pravda vyjde nakonec sama na povrch a prosadí se... Smyslem dnešních zpráv (na rozdíl od například hitlerovského Německa) není ... prosazení lži, ale prosazení ... názoru, že pravda neexistuje“ (str. 66).

V kapitole „Laboratoř v srdci Evropy“ autorka ukazuje, že právě Češi posloužili Rusům za pokusné králíky. Ruští propagandisté dobře znají českou povahu a vědí, co na nás platí. „Nevěř ničemu a nikomu je naše národní heslo. Takže jsme trolly uvítali s otevřenou náručí. Pochybovali o všem, vysmívali se všemu, byli jedni z nás“ (str. 88).

„Jak zvítězili trollové i nade mnou? I já jsem uvěřila o tom, že Havel schválil ‚humanitární bombardování‘. Cituji: ‚A co Amerika a Havlovo humanitární bombardování...? Četla jsem tuhle větu stokrát po sobě ve volebních diskusích po mnoho let, než mě napadlo podívat se, kdo to bombardování v ČR schválil a podepsal. Nebyl to Havel (jak nám ruští trollové vnucují), ale český parlament a předseda vlády, dnešní prezident Miloš Zeman. To jsou ale panečku paradoxy“ (str. 102-103).

Autorka ve své knize popisuje různé druhy trolů a rovněž různé webové stránky, které ruskou propagandu šíří buď přímo, nebo jaksi mimochodem (např. „Naštvané matky“, které ruskou propagandou protkávají recepty na přesnídávku z brokolice apod.) Dále zmiňuje snahy společensky zničit novináře, kteří metody ruské propagandy odhalují. (Až někdy zase dostanete něco jako „Otevřený dopis Danu Drápalovi“ s mými údajnými názory, neváhejte si u mě ověřit, co „doopravdy“ říkám. Tedy... pokud vás to zajímá.)

V kapitole „V hlavě“ autorka uvádí, že hlavním cílem propagandy je ovlivnit volby. Píše: „Aby ignorant udělal to, co chcete vy, musíte ho nejprve utvrdit v tom, co už si myslí.“ (str. 135) Pak popisuje tzv. Dunning-Krugerův efekt. Tito dva vědci zjistili, že „míra odbornosti v dané oblasti je největší překážkou sebevědomého nezviklatelného názoru“. Na rozdíl od odborníků musí mít „ideální oběť propagandy... naprosto jasný, nezviklatelný názor. Ví, že ví.“ (str. 135) Ach, kolik takových lidí mi už napsalo...

V kapitole „Konspirátoři“ autorka popisuje některé metody, jak šířit dezinformace. Jednu dobře znám i z prostředí, v němž se pohybují: Přijde vám e-mail od člověka, kterého možná znáte. Je v něm napsáno: „Tohle mi poslal důvěryhodný kamarád, kterého znám!“ Kdo by pochyboval, že?

Zakusil jsem něco podobného. Dokonce jsem dostal hoax nadepsaný slovy „tohle není hoax“.

V této kapitole autorka rozebírá konkrétní e-mail o tom, jak nás Evropská unie finančně bere na hůl.

V závěrečné kapitole „Kapka optimismu“ se autorka zamýšlí nad tím, co můžeme jako jednotlivci udělat, abychom nepodlehli manipulaci. Nejdůležitější je pochopitelně poznat, že se někdo snaží mě manipulovat. Musíme se tedy naučit manipulace rozpoznávat. Autorka uvádí deset konkrétních bodů, na které bychom si měli dávat pozor. Pak uvádí seznam webů, které dezinformace a manipulace vytvářejí, seznam dezinformačních a manipulativních webových platforem, a nakonec zmiňuje tzv. agregátory (dezinformační a manipulativní weby bez vlastního obsahu).

Slovo na závěr: Autorku osobně znám. Naše politické názory se do značné míry překrývají, ale nejsou totožné. Jsou oblasti, na které máme hodně odlišný názor. Nicméně i kdyby se naše politické názory překrývaly jen málo, stejně bych tuto knihu doporučil. Doporučil bych ji každému, kdo si připouští, že i on sám se mohl – do větší či menší míry – stát obětí manipulace.

„Když snahu o pravdu, lásku a dobro vzdají i obyčejní lidé, trolové vyhraji a svět potemní“ (str. 104).

Alexandra Alvarová: Průmysl lži. 247 stran. Vydalo ji nakladatelství Triton (Stanislav Juhaňák) v roce 2017. Běžná cena je 249 Kč.

Kam zmizel den svobody tisku?

Neviditelný pes 15. 5. 2018 *Pavel Chrastina*

Letošní mezinárodní Den svobody tisku nestál hlavním českým sdělovacím prostředkům ani za pípnutí, natož za zmínku. Tohle ticho po pěšině však křičí, a pěkně naplno.

Novináři v demokratických zemích slaví Den svobody tisku 3. května. Když jsem o tom dni psal přede dvěma roky, v roce 2016, mohli jsme se o této události ještě něco málo dozvědět dokonce i z vysílání ČRo Plus. Snad i Lidové noviny si nad tímto výročím povzdechly. Podle světové nevládní organizace žurnalistů „Reportéři bez hranic“ jsme v indexu hodnocení svobody vyjadřování klesli oproti předchozímu roku 2015 o šest příček na 21. místo.

Letos jsem 3. května napjatě sledoval, poslouchal, četl a – nic. Den svobody tisku se náhle našim hlavním mediálním provozovatelům nehodil do krámu. Proč asi? Česká republika totiž klesla v hodnocení svobody vyjadřování v roce 2017 o dalších 13 bodů až na 34. místo. Ti, kteří se o to zasloužili především, měli tedy dobrý důvod být naprosto zticha. Jen několik dní před výročím jsem v rádiu zaslechl malou poznámku, že podle „Reportérů bez hranic“ Česká republika prodělala v celosvětovém hodnocení nevidaný sešup. Abych zůstal spravedlivý, toho sešupu si všimlo také několik málo internetových portálů, jenže kdo sedí celý den u počítače jen proto, aby si proklíkal všechny dostupné zprávy. Přirozeně mě zajímalo, co to celé pro nás znamená.

„Reportéry bez hranic“ si založili sami žurnalisté už v roce 1965 ve Francii. Organizaci záhy zpopularizovali a rozšířili. Mám k tomu jednu poznámku. Svoboda vyjadřování spojená s mírou represe novinářů je veličina, která se dá vědecky změřit jen těžko. Mnoho záleží také na tom, jsou-li dotazníky redakcím vůbec vyplněny nezaujatě a po pravdě. Přestože je metodologie zpracování odpovědí plná statistické matematiky, výsledky mohou být nejvýše orientační a nemusí plně odpovídat skutečnosti. Jiné je to však s trendy – vzestupem nebo poklesem. Tam už je možné jejich závěry brát vážněji.

Den svobody tisku nám připomíná slavný výrok Thomase Jeffersona z dob „Prohlášení nezávislosti“ a ustavení USA: Mladá americká demokracie vděčí za svou existenci především svobodnému tisku. A svobodný tisk, dnes bychom spíš řekli svobodný tok informací, vytvářejí svobodní lidé, svobodní žurnalisté.

Na tomto místě by bylo dobré připomenout, že není novináře bez osobního politického názoru. Někdo může namítnout, že díky penězům existují i takoví, ale já

pořád doufám, že tohle je stále jen ta odsouzeníhodná menšina. Doufám, že většina lidí z této profese ještě nezapomněla na to, že jejich první povinností je pravdivě informovat, a že si uvědomují, jak velkou při tom nesou morální zodpovědnost.

„Reportéři bez hranic“ sdružují profesionály různých osobních politických vyznání, kteří se však odmítají zpronevěřit prvořadému smyslu své profese, pravdivě informovat. Proto tak bytostně potřebují svobodu slova a neokleštěnou demokratickou svobodu vyjadřování.

„Reportéři bez hranic“ dnes sledují svobodu slova ve sto osmdesáti zemích celé planety. I když má jejich žebříček spíše jen orientační hodnotu, je dobré se nad ním pozastavit. Žebříček vedou, trochu překvapivě vzhledem k unijnímu tažení za tzv. politickou korektnost, skandinávské země jako Norsko, Švédsko a také Finsko, a uzavírají ho Čína, Eritrea, Turkmenistán a Severní Korea, což se dalo čekat. Jak už jsem uvedl, my jsme opět poklesli, tentokrát až na 34. místo. Jsme těsně za Francií a hned za námi jsou malé ostrovní státy Východního Karibiku. Ze všeho nejvíc by nás měl zajímat náš rychlý pokles.

Co se stalo? Nemusíme chodit daleko. Opakem svobody slova je její omezení, čili cenzura. Zažíváme různá cenzurní přitvrzování na sociálních sítích, skrytou cenzuru osobní internetové pošty, a stát nám navíc nadělil nové orwelliánské „ministerstvo pravdy“. Jmenuje se „Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám“ a působí od 1. ledna 2017 při Ministerstvu vnitra. Ten úřad má v popisu práce činnost, kterou lze nazvat z hlediska bezpečnosti státu obecně užitečnou, ale v šedivé zóně tzv. projevů nenávisli usnadňuje různým levicovým „neziskovým udavačům“ udávání širitelů „obsahu“, který se jim nelíbí nebo nehodí. Jako by nestačil náš dosavadní trestní zákoník. „Oznamovatel“ takového obsahu ho obvykle označí za nevhodný jen na základě svého osobního a nepochybně ideologicky zaujatého úsudku. A nejhorší na tom je, že ten oznamovatel zůstane zpravidla oznamovanému neznám.

Také se stále častěji stává, že i naše soukromá pošta u některých provozovatelů „free-mailové“ služby záhadně a bezdůvodně mizí. Prostě není doručena, a vy se ani nedozvíte, že ji někdo poslal, natož pak, že ji někdo smazal. Proč? Do toho vám ale opravdu vůbec nic není.

V tradičně šířených médiích, a nejenom v těch veřejnoprávních, panuje většinou povinná „levicově liberální“ jednostrannost, která okovanou botou tlačí ty méně poslušné žurnalisty k autocenzuře. A svoboda vyjadřování tak krok za krokem mizí. Veřejnoprávní média místo toho, aby zůstala hlídacím psem demokracie, fungují jako útočný pes těch, kteří se demokracií jen falešně zaštiťují. Bude-li to tak pokračovat, jednoho dne se v hodnocení svobody slova můžeme ocitnout hned vedle Číny, Severní Koreje a Turkmenistánu.

Nemůžeme se potom divit, že mezinárodní Den svobody tisku proběhl v převládající části našich sdělovacích prostředků ve znamení pietního ticha. Zato o dva dny později všichni svorně zaznamenali výročí narození Karla Marxe a velebili jeho novou nadživotní sochu postavenou německými postmarxisty v sárském Trevíru.

Je ovšem jen na nás všech, nejenom na žurnalistech, ale především na občanech, na voličích, jestli tohle všechno necháme jen tak. Svoboda totiž není zadarmo. Lidstvo za ni muselo bojovat odjakživa. Hromové ticho kolem letošního mezinárodního Dne svobody tisku by nám mělo zaznít jako velice naléhavá výzva.

Jeruzalém v Praze

Neviditelný pes 16. 5. 2018 *Zbyněk Petráček*

Vadí přesun ambasad, ale nevdá uznání Palestiny

Karel IV. postavil svůj „nebeský Jeruzalém“ v Praze. Rozměry jím založeného Nového Města až překvapivě odpovídají rozměrům Jeruzaléma (jak ho předtím zmapovali křižáci). Jeruzalému odpovídá i orientace hlavních ulic a fakt, že Chrámovou horou je Karlov. Teď jako bychom se k pražské inspiraci Jeruzalémem vraceli. Teď se z Tel Avivu do Jeruzaléma přestěhuje velvyslanectví USA (zatím spíše formálně – k tomu, aby vznikla nová budova podle bezpečnostních, reprezentačních i památkářských parametrů, je třeba víc času). A Praha si vysloužila pozornost zprávou, že Česko, Maďarsko a Rumunsko zablokovaly přípravu společné deklarace EÚ, jež měla přesun

americké ambasády kritizovat. A nejen to. Měla obsahovat i pasáž, že členské země EU svá velvyslanectví do Jeruzaléma stěhovat nebudou.

Co znamená zablokování této deklarace? Podraz vůči EU? Vůči její společné politice? Vůči oprávněným nárokům Palestinců? Nic z toho. A tvrdí-li někdo, že ano, opomíjí jiné strany problému. Palestinský narativ nemůže být rozhodující.

Za prvé: EU hájí pozici, že řešením konfliktu je vznik dvou států. O. K., ale na tom přesun ambasád do západního Jeruzaléma nic nemění (jiná věc by byla ambasáda v arabské části).

Za druhé: Zastupitelské úřady v Jeruzalémě již jsou. Pět generálních konzulátů (britský, turecký, belgický, španělský, švédský) ve východním, čtyři (americký, italský, francouzský, řecký) v západním Jeruzalémě. Proč to nikomu nevadí? Proč se proti nim neprotestuje? Inu proto, že obsluhují palestinskou samosprávu. Vida, na to nemusí být v Ramalláhu.

Za třetí: Jsou státy EU, například Švédsko, jež vášnivě odmítají přesun ambasád do Jeruzaléma. Prý by se tak – ještě před uzavřením mírové dohody Izraele s Palestinci – prejudikovalo řešení. Leč navzdory tomu ještě před uzavřením míru diplomaticky uznaly Stát Palestinu (Švédsko v říjnu 2014).

Za čtvrté: V Praze je palestinská ambasáda už třicet let. Je to dědictví po komunistickém uznání Palestiny v roce 1988, ale žádný polistopadový establishment to nezrušil. Takže i kdyby Praha přesunula ambasádu v Izraeli do Jeruzaléma (západního), nikdo by nemohl říkat, že postupuje nevyváženě.

Úhrnem: Chce-li být EU skutečně vyvážená, deklarace pro éru před mírovou dohodou by měla určit dva body zároveň: nestěhovat ambasády do Jeruzaléma a neuznávat Stát Palestinu. Uslyší na to evropští pokrokáři?

Reflexe vraždění ve škole v Santa Fe

Neviditelný pes 21. 5. 2018 *Dušan Neumann*

Ač se to ve světle této další tragédie nezdá, Amerika se konečně vzpírá morálnímu marasmu minulých 40 let (od konce vietnamské války), kdy se ideového vedení země zmocnila akademická liberálně-relativistická levice marxismem osvícených a LSD napružených květinových děcek. Tradiční rodinné hodnoty se jim podařilo znivelizovat, výchovu z rodiny delegovat státu stejně jako péči o stárnoucí rodinného klanu a také skoro všechny základní potřeby proletariátu. Socialismus jako vystřížený z povinných kurzů Večerní university marx-leninismu. Proto ještě koncem Obamovy veselé vlády bylo 45 milionů lidí závislých na nějakých sociálních dávkách, aniž je potřebovali a už vůbec si je nezasloužili. Zdroj sociální frustrace jako vyšitý.

Tato frustrace současné dospívající generace se vybíjí jednak v opiátech, druhak v nenávisti k systému, který reprezentují ti cílevědomější a úspěšnější. Z pavučiny sociálních sítí a virtuální reality pak nacházejí jediné dvě cesty úniku – tu vnitřní v drogách a tu vnější v násilí a vystrílení zacílených spolužáků a nenáviděných, studijní úsilí vyžadujících pedagogů. Po masakru ve floridském Parklandu jsem poznamenal, že už v této chvíli se jinde chystá další masový vrah-teenager, aniž by ho z něčeho takového někdo podezřívá. Páteční vraždící frustrát v texaském Santa Fe není poslední. Budou další. Bezpečnostní rámy, ozbrojení učitelé jen zvyšují laťku a výzvu. Snad se jen podaří snížit počet obětí, ale dokud se společnost nevrátí k základním společenským hodnotám soužití, dnes jsem ochoten přiznat, že i k těm křesťansko-religiosním, bude dekadence atlantické civilizace pokračovat.

Přitom se mi recept zdá jednoduchý a přijatelný. **Návrat ke skutečnému rodičovství.** Výchova dětí je dnes delegována státu ve školství a internetu unavenými rodiči, kteří nemají na potomky čas, ale ani vůli jim předat vlastní hodnotový základ, pokud ho vůbec mají. Vidím to kolem sebe. Před čtyřiceti lety bylo na venkovské Pennsylvánii zvykem, že dvanácti-, třináctiletí chlapečci dostali k Vánocům svou první pušku a po prázdninách ji přinesli do školy pochlubit se spolužákům. Dovedete si to představit dnes? Problém není v 300 milionech zbraní v osobním vlastnictví, ale v rozpadu etického kánonu společnosti. Věřím v americký politický systém etablovaný tou úžasnou bandou vzdělaných sedláků před dvěma sty a něco lety. Strukturu

zápasu bez vzplanutí násilí si nedovedu moc představit. Utěšuje mne jen to, že progresivisti se štítí zbraní a věří na ukecání, zatímco my tradicionalisté jsme po zuby ozbrojeni. Zpoza oceánu se mi zdá, že to Evropa vzdala. Amerika ještě ne. Jen bych se nechtěl dožít toho, aby naši kluci zase šli zachraňovat Evropu z její vlastní blbosti.

Myslím si, že to americká civilizace přežije, ale bude to běh dlouhou trati, než se podaří zničit network socialistického sociálního státu a znovu ho nahradit komunitní charitou. Ale to už není na mně, ale na bedrech dětí a ještě více vnoučat. Kdybych se dokázal modlit, nakoupil bych otep svíček.

Uprchlíká patálie a bod nenávratu

Neviditelný pes 22. 5. 2018 *Luděk Frýbort*

Jak tak pozoruji, začíná uprchlický problém přerůstat německým úřadům přes hlavu. Příhodilo se před několika dny v městě Ellwangen, že policie měla odvést do zajišťovací vazby uprchlíka, určeného k vyhoštění. Ale neodvedla; shromáždili se k jeho obraně obyvatelé uprchlické ubytovny a házením láhví i všelijakého neřádstva policajty zahnali. Až potud poněkud strohé líčení té události v denním tisku.

Pochyby se vkrádají do mysli mé: proč policajti dostali příkaz odvést zrovna tohoto fešáka? Německé úřady obvykle jednají s ilegálními migranty s ohleduplností až přílišnou; je tedy podobno pravdě, že se dopustil trestného činu, jenž se už nedal odbýt nějakým tytyty. Ale jakého? Loupeže? Pokusu o znásilnění, nebo čím tak ještě se vyznamenávají naši hosté z vybydlených končin světa? Nevím a nedozvím se, jako by ta záležitost podléhala utajení. Dále: z úředního hlášení vysvítá, že se k jeho polapení dostavily policejní síly v počtu několika set mužů. Zkusme si představit tu situaci: na jedné straně sto padesát až dvě stě – odhady se rozcházejí – křiklounů; na druhé straně dvojnásobek odborně vycvičených, léty střetů s násilnými demonstrantů zocelených, ochrannými prostředky od hlavy k podrážkám vybavených policistů; i řeklo by se, že by si měli s houfem povykujících výtržníků rychle a odborně poradit. Ale neporadili si, nýbrž utekli. Proč, ksakru?

O tom se úřední hlášení nezmiňuje, lze si však při jisté zkušenosti domyslet: on totiž původce toho rozruchu pocházel z afrického Toga. Kdyby policajti trochu přitlačili, to by hned bylo řeči o rasismu, noviny by psaly, kazatelé kázali... nene, to si nikdo na hřbet nenaloží. Když někde povykují, kamením hází a výlohy rozbíjejí kraválisté domácího původu (a světlé pleti), zapracují policejní pendreky a je po legraci. Když totéž vyvádějí kraválisté pleti temnější... kdepak nějaké pendreky. To by si velitel těch policajtů mohl pěkně odskákat, přinejmenším důtkou, nebo také zaražením postupu. A kraválisté nejsou hloupí, vědí, na jakou notu mají zahrát. *Jsmo všichni černí, takže nemáme žádná práva*, vyjádřil se jeden z účastníků toho pozdvižení, dobře se naučiv, co na útlocitné duše platí. Inu, takoví už jsme odpůrci rasismu, až jsme se stali rasisty naruby. Taktéž o lidských právech by jistě byla spousta poučných řečí a výstražného ukazováků kývání... rád bych věděl: máme taková ta obyčejná, občanská práva, a navíc ještě lidská práva? Pakli ano: mají lidská práva stejnou platnost jako občanská, nebo jim jsou nadřazena? Jestli stejnou, je tato právní duplicita notně zbytečná; mají-li lidská práva vyšší hodnotu než občanská, jest cosi křivého v obrázku – nejen německé – demokracie. Buď chceme být demokraty, nebo jimi být nechceme; v tom případě by bylo poctivé se k tomu otevřeně přiznat. Kiš kiš, občánku, my jsme si na tu demokracii jenom tak hráli, neměl s nám naletět!

Ale zpátky k těm frmolům v městě Ellwangen. Mužové politiky – konečně! – pochopili, co jim mohl předpovědět každý, kdo oči a uši měl: že opatrným našlapováním kolem takovýchto a podobných patálií jen hrají do karet těm, jež si s pocitem morální převahy zvyklí nazývat populisty a pravicovými extremisty. Nuže, co by se mého nedůležitého náhledu týkalo, je-li populismem pozorné naslouchání názoru ve veřejnosti rozšířeného, politickou vrchností však na vědomí nebráněného, pak jen houšť takového populismu, a větší kapky. K otázce extremismu si dovolím vyslovit se takto: skutečných extremistů (nevěděl bych proč zrovna pravicových) je v každé společnosti tak kolem jednoho, nejvýš dvou procent. Každé procento navíc signalizuje problém, jež je v nejvlastnějším zájmu jak občana, tak i politických vůdců záhodno co nejdřív

a co nejuplněji řešit a vyřešit. Což vůdcové nejlivnější německé strany CDU vzali na vědomí, ale jen neradi a se zpožděním.

Slyšme a žasněme: *Ellwangenský případ ukázal, že ve věci vyhoštění nežádoucích migrantů musíme postupovat daleko účinněji*, dal k lepšimu mluvčí parlamentní frakce CDU, pan Mathias Middelberg. No tohle... ještě před nemoha lety by si pan Middelberg takovou řečí koledoval o titul fašistoidního pravičáka, avšak pokračujme. *Lidé, kteří potřebují ochranu, mohou jí v Německu požívat*, děla k témuž paní Kramp-Karrenbauer, generální sekretářka strany CDU; *kdo ovšem této ochrany zneužije, nebude mu to trpěno*, dodala s poukazem na policejní zásah v Ellwangen. *Právní stát se prosadí*, zavěštil ministr vnitra spolkové země Baden-Württemberg pan Thomas Strobel... no, třeba i prosadí, slovutný pane ministře, ale s křížkem po funuse je to málo platné. Předvídavost jest přední z ctností státníkových; a té, neračte se urazit, jste projevil nemnoho, vy a celá vaše partaj, paní Angely Merkel nevyjímaje. „Kdo pozdě přichází, toho potrestá život“, pravil již soudruh Gorbačov, a vida, už potrestal: odlivem příznivců paní Angely k straně AfD, jediné, která včas rozpoznala nebezpečí plynoucí z nekontrolovaného přílivu běženců, a vtělila je do svého programu. *Kdo přijde do Německa, žádá o asyl a pak útočí na policisty, nemá v této zemi co pohledávat*, přísolil si šéf Mladé unie (dorostu CDU) Paul Ziemiak, a takových vyjádření více. Ještě aby podle nich jmenovaní pánové a dámy také jednali.

Povězme si bez příkras a okolků: s proudem běženců, jež svým památným gestem ze 4. září 2015 vpustila do Německa paní Angela Merkel, svezli se nejen různí podvodníčkové a příživníčkové, to by se ještě nějak sneslo, ale i vyslovení nepřátelé naší civilizace a našeho životního způsobu. Majíce zcela jiné pořadí hodnot, demokratické jednání jako rovného s rovným neocení; toleranci pokládají za příznání slabosti a smířlivost za povel k útoku: hurá na ně, na nevěřící! Už ustupují, bojí se nás, nepotrvá dlouho a Evropa bude naše! A ona, při úžasné množivosti zejména muslimské populace, možná i bude. Humanita, pomoc bližnímu v jeho nouzi... jsou to krásné zásady. Ušlechtilé. Přehnány přes určitý mezní bod se však mohou stát sebezáhubnými. Otázkou jest, blížíme-li se teprve k bodu, za nímž není návratu, nebo jsme jej už překročili.

Vraťme se. Vraťme se před onen bod, kdy Západ v přemíře dobré vůle začal dbát kdečích zájmů víc než svých vlastních. Signál z Ellwangen budiž nám výzvou i varováním: tady stojíme a dál ustoupit není kam. Náš protivník už poznal svou sílu, už ví jak na nás; je čas postavit se k obraně. Se vši rozhodností, již je západní duch schopen a již prokázal v tolika střetech minulosti; není důvodu, proč by se zrovna teď měl roztéct jako máslo na slunci. On sice zmíněný protivník, i kdyby Západ přemohl, brzy by poznal, že vše, čeho užívá a bez čeho se neobejde, je plodem západní tvořivé síly; že si bez Západu, jak říkával jeden český premiér, ani ruce neumyje. Musíme ale, k čertu, k takovým koncům nechat dojít?

Lidstvo je stále stejné Neviditelný pes 23. 5. 2018 Vratislav Hlubuček

Vždy, když lidstvo čelí nějaké anomálii nebo pohromě, začne se divit a hledat viníka. Nejinak tomu bylo už v raném středověku, když přišla sucha, neúroda či morové epidemie. I později, když přišla malá doba ledová, která omezovala úrodu po mnoho desetiletí. Jednou byli na vině Židé, jindy lidé posedlí temnými silami. Není náhodou, že vlna upalování čarodějnic se shoduje s malou dobou ledovou. Člověk má zkrátka rád jasno a sahá po těch nejbližších vinících.

Ve 14. století dokonce došlo k významnému poklesu obyvatelstva v souvislosti s epidemiemi a malou dobou ledovou. Od r. 1310 začalo po předchozím středověkém teplém období ochlazování a nepředvídatelný ráz počasí. Za opravdový počátek malé doby ledové se patrně dá považovat série studených a vlhkých roků 1315–1322. Tyto roky se vyznačovaly velmi deštivým počasím od jara do podzimu, které poškozovalo úrodu nebo dokonce znemožňovalo zemědělským plodinám vůbec vzejít. Často nebylo možno ani nasušit dostatek sena pro krmení zvířat v zimě, tato zvířata navíc postihly epidemie nemocí, jež jejich stáda dále zdecimovaly. Ve století 15. a 17. se citelně ochladilo na celá desetiletí. Celé Grónsko, kdysi zelené, se pokrylo ledem, zvětšily se alpské ledovce. Na celé severní polokouli panovaly tuhé zimy. Léta byla velmi krátká a studená. V té době zamrzaly v zimě všechny řeky západní Evropy.

Například Vltava byla pravidelně pokryta ledem tlustým několik desítek centimetrů. Zamrzalo Baltské moře i úžina mezi Francií a Anglií. Nebyla to šťastná doba, ale lidé se s ní museli vyrovnat. Přispěla i k tomu, že temný středověk trval tak dlouho. I k tomu, že se hledali viníci.

Lidé jsou totiž odjakživa posedlí poslušností příčina – následek. Konec konců je na ní založena i naše věda a možná i vnímání času. Od příčiny už ale není daleko k viníkovi. A blízký viník je lépe uchopitelný, než že jsou na vině přírodní cykly či ještě nám neznámé vztahy. Anebo prostě chaotické chování tak složitěho systému, jakým příroda bezpochyby je. Také dnes, i když žijeme v nejbláhobytnějším období, máme problémy s klimatem. To, v kterém jsme žili poslední dvě století, je spíš šťastnou výjimkou. V historii se klima měnilo mnohem více a drastičtěji, od tropických období až po doby ledové a hladina oceánů kolísala o desítky metrů. My se dnes hrozíme změny o jeden metr.

Chtělo by to více pokory a místo hledání viníka a vynakládání nesmírných prostředků, abychom „poručili větru a dešti“, věnovat tyto prostředky na to, abychom se co nejlépe nadcházejícím změnám přizpůsobili, jako organizmy na této planetě už mnohokrát před tím. My inteligentní lidé je navíc můžeme i předvídat a být o krok napřed. Umíme stěhovat plodiny v souladu s klimatem. Přizpůsobit krajinu, aby udržela více vody nebo tuto zachytávat do vodních nádrží. Navíc není úplně jasné, jaké změny nás vlastně čekají. Někteří vědci dedukují z dat i příchod další malé doby ledové, protože sluneční aktivita klesá k velkému minimu. Nestahujme tedy kalhoty, když brod je ještě daleko. V horizontu několika tisíc let je jistá velká doba ledová a to bude pro lidstvo oříšek. Dnes by znamenala drastický pokles lidské populace a bude velkým problémem i pro naše potomky, jestli se jí dožijí.

Nenechte se proto otrávit „moderními Koniáši“ a ekonomickými lobby posedlými oxidem uhličitým, kteří hledají viníky a podsouvají nám vinu za technický rozvoj a blahobyt. Kde bychom bez něj byli? S ním zvládneme i to, co přijde, ať už to bude chlad nebo teplo.

Západ zrazuje Kurdy

Neviditelný pes 25. 5. 2018 *Giulio Meotti*

Kurdové mají přísloví: „*Nemáme žádné přátele, máme pouze hory.*“ V Afrínu je však ani hory nemohly ochránit před tureckými bojovými letadly a islámskými milicemi, spojenci Ankary. I když videa děsivých poprav určitě nejsou v tragické syrské válce nijak výjimečná, v tomto případě bylo video natočeno teroristickou skupinou operující pod velením Turecka, členské země NATO.

Video ukazuje, jak příslušníci syrských milicí znesvěcují mrtvolu Aminy Omar, kurdské bojovnice, která byla také známá jako „*Barin Kobani*“. Byla zabita při obraně Afrínu, okresního města v Sýrii, které bylo napadeno tureckou armádou Recepta Tayyipa Erdogana.

Amině Omar, členke ženského útvaru Kurdských lidových obranných jednotek (YPG), ve videu nadávali „*svině*“ a jeden voják se postavil na její prsa. Znesvěcení její mrtvolky symbolizuje nejen zuřivost kurdských nepřátel, ale také pocit obrovské, nesnesitelné morální a politické zrady, kterou Kurdové utrpěli z rukou svých západních spojenců.

„*Hanba. Západ zavírá oči nad osudem Kurdů,*“ napsal Ivan Rioufol ve francouzském deníku *Le Figaro*. „*Bojovali spolu s námi ve válce proti ISIS. Erdogan označil za ‚teroristy‘ tento malý národ neváhajícím vyzbrojit i ženy, které bojují po boku svých mužů s vlasly vlajícími ve větru a s náboženstvím ponechaným ve svém soukromí.*“

Západní sdělovací prostředky ignorovaly osud Kurdů, národa, který pro nás porazil ISIS.

„*Moje sestra Barin bojovala proti Islámskému státu po boku koalice ve městě Rakka a na mnoha dalších místech,*“ uvedl bratr Aminy Omar deníku *The Times* ve městě Kobani. „*Jaká asi může být mezi spojenci spravedlnost a důvěra, když koalice povýší svůj vlastní prospěch nad morálku a dovolí Turecku napadnout nás, navíc zbraněmi NATO?*“

Sandeep Gopalan, profesor práva na Deakinově univerzitě v Melbourne prohlásil, že u většiny vedoucích představitelů Západu nastalo „ohlušující ticho“, pokud šlo o Kurdy trpící nelegální tureckou invazí. Všechny evropské vlády ponechaly Kurdy jejich osudu.

Myslím, že pouze britský ministr zahraničí Boris Johnson tweetoval, že „*Turecko má právo zajistit si bezpečné hranice*“. Západ tím dal Turkům zelenou k masakru Kurdů. Ale je to ještě horší, jak nám připomíná tento odstavec z článku publikovaného v *New York Review of Books*:

„Turecký útok na Afrín byl naprosto nevyprovokovaný. Afrín byl po větší část syrské války tak klidný, že se stal bezpečným útočištěm pro desítky tisíc uprchlíků - a někteří z nich jsou nyní uprchlíky podruhé. Kanton ovládaný kurdskými jednotkami se stal v Sýrii zcela jedinečnou oázou místní samosprávy, ženských práv a sekulárních pravidel.“

Bitva o Afrín znamenala pro syrské Kurdy obrovskou porážku, navíc s hrozivými důsledky. V akci bylo zabito nejméně 820 kurdských bojovníků. Mnoho dalších padlých bude nutno ještě potvrdit. Pro srovnání, 660 Kurdů padlo v rámci Syrských demokratických sil, podporovaných Spojenými státy, v bitvě o osvobození města Rakka de facto syrského hlavního města kalifátu ISIS.

Robert Ellis přirovnal Afrín k Sudetům ve třicátých letech minulého století:

„Dva dny před odstoupením Sudet ve prospěch nacistického Německa v září 1938 považoval britský premiér Neville Chamberlain v Mnichově tento problém za ‚hádku ve vzdálené zemi mezi lidmi, o kterých nic nevíme‘. Totéž lze říci o postoji Západu k útoku Turecka na kurdskou enklávu Afrín v severozápadní Sýrii.“

V ranních hodinách 30. září 1938 schválily Velká Británie, Francie a Itálie nacistům anexi Sudet, součást části Československa. Československá vláda se postavila proti a trvala na svém, ale její západní spojenci se rozhodli vyhnout válce „za každou cenu“ a byli ochotni jednat s Adolfem Hitlerem. Mnichovská dohoda však nepřinesla Evropě mír, naopak, přinesla válku.

Stejně jako Češi byli obětováni marně, tak i Kurdové byli v posledních třech letech třikrát zrazeni Západem. Poprvé v Kobani, obklíčeném kurdsém městě na hranici s Tureckem, kde se plně „odhalila bezmocnost Západu tváří v tvář radikálnímu džihádu“ a kde se obyvatelé snažili uniknout jisté smrti z rukou ISIS. Po Kobani byli Kurdové znovu opuštěni v září minulého roku během svého referenda o nezávislosti na Iráku. A nyní byli opět zrazeni v Afrínu, v syrském kantonu, kam uprchlo v průběhu syrské války mnoho příslušníků různých menšin.

Když se Zápaďáci na konci roku 2014 rozhodli zasáhnout přímo, aby se zbavili kalifátu ISIS, narazili na obvyklý problém. Jak by mohl Západ porážet islamisty, když už není ochoten riskovat životy svých vojáků a jednotek v pozemním boji? Jedině prostřednictvím Kurdů. Byly to kurdské jednotky, které první poskytly pomoc jezídům prchajícím před genocidou, kterou proti nim vedl ISIS. Tisíce jezídů skončily v hromadných hrobech nebo byly chyceny a uvrženy do sexuálního otroctví. Tehdy začalo Německo dodávat zbraně Kurdům. Nyní však jezídové v Afrínu trpí znovu, další vlnou pronásledování, tentokrát od tureckých spojenců.

Bernard-Henri Lévy, francouzský filosof, nedávno v deníku *Le Figaro* uvedl:

„Tragédie, kterou Kurdové prožívají, je známkou bezprecedentní slabosti Západu. Že by to byl ekvivalent bitvy u Adrianopole, která předcházela pádu Říma? Doufám, že ne, ale rezignace je naší obrovskou hanbou... Je to jedna z těch zdánlivě bezvýznamných malých událostí, které signalizují změny ve světě. Není to poprvé, kdy Západ zklamal své spojence nebo spřátelené národy. Bylo tomu tak během nástupu nacismu a poté při přenechání poloviny Evropy komunismu.“

Kurdové byli našimi ideálními spojenci. Otevřeli svá města, jako například Erbil, desítkám tisíců iráckých křesťanů vyhnaným ISIS z Mosulu. Irácký Kurdistan je dnes jediným místem na Blízkém východě, společně se státem Izrael, kde jsou chráněna všechna náboženství a menšiny. Bývalý poslanec Evropského parlamentu Paulo Casaca uvádí, že kurdská regionální vláda projevuje velký respekt vůči všem menšinám, které byly v jiných oblastech Iráku pronásledovány.

V svolání, které podepsali francouzští intelektuálové Pascal Bruckner, Bernard Kouchner a Stephane Breton, se uvádí:

„Opustit je, by bylo neodpuštělnou morální chybou. Syrští Kurdové porazili islamisty, kteří spáchali nejhorší útoky v naší historii. Zvěrstva spáchaná v Afrínu tureckými islamisty nevěstí nic dobrého. Mladí, obdivuhodně odvážní kurdští bojovníci jsou chytáni džihádisty, jsou mučeni, vykucháváni a rozřezáváni na kusy. Toto barbarství je neudržitelné. Kurdové jsou naši jediní spojenci v regionu a již dostatečně prokázali svoji efektivnost v boji. Pokud je opustíme, nebude už nikoho, kdo by nám pomohl při novém výbuchu terorismu proti nám. Zkrátka, syrští Kurdové budují demokratickou společnost, která respektuje etnický a náboženský pluralismus a rovnost mezi muži a ženami. To bude mít hluboký vliv v oblasti zničené tyranii.“

Na Západě se nyní objevil nový „mnichovský syndrom“. Kurdové, když nezískali svůj vlastní stát, tak si zasloužili přinejmenším naši ochranu, zvláště poté, co nám výrazně pomohli zastavit ty, kteří nám podřezávají hrdla na pařížských bulvárech.

Autor je kulturní redaktor *Il Foglio*, italský novinář a spisovatel.

Překlad původního textu: *The West Betrays the Kurds*

Překlad: Josef Janeček

Převzato z webu Gatestone Institute

Na kořen slovanské posedlosti

Neviditelný pes 28. 5. 2018 Luděk Frýbort

S jistým znepokojením pozoruji, kterak ne jeden politikus český už zase natahuje nožku k slovanským tanečkům; i vyjímám ze svého archivu následující stránky a nabízím váženému čtenářstvu k podumání. Nezastaraly nikterak, spíš ještě nabyly na aktualitě.

Lze stručně říci, že oč méně máme hodnověrných zpráv z počátků českého křesťanství, o to víc podléháme mýtům. Slavíme velkomoravského knížete Rostislava, povolavšího byzantské misionáře Cyrila s Metodějem; želíme toho, že se jejich dílo neudrželo; zehráme na německé preláty, kteří proti němu kuli pikle, zlobíme se na Maďary, že vrazilše klín mezi byzantský Balkán a naše země, oddělili nás od centra východní civilizace. Bez námitek a podezření přijímáme tvrzení, jak nám je zprostředkuje Palacký: *Vypraviv (kníže Rostislav) poselství do Konstantinopole, požádal císaře Michaela o slovanské učitele... císař radost maje z poselství toho, vypravil k Moravanům oba slavné bratří, potřebami na cestu hojně je opatřiv*. Opravdu? Co tak trochu zapochybovat? Zkoumáme skepticky i méně významné dějepisné zprávy; proč máme beze všech pochyb a rozpaků přijmout právě tuto? Jak tomu skutečně bylo? Poodhlédneme-li trochu stranou od osy Velehrad – Konstantinopol, můžeme zjistit, že se za toho času se žádostmi o věrozvěsty roztrhl pytel: *Když Chazaři, na Černomoří v dnešních jižních Rusích panovavší, požádali učitelův křesťanských z Konstantinopole... dokládá též Palacký*. O několik stránek dál nacházíme informaci: *Bulharský král Boris uchýlil se s prosbou o kněží a učitele do Konstantinopole... O sto let později kyjevský kníže Valdemar alias Vladimír rovněž požádal učitelův křesťanských, a byzantský císař, jaký to už byl hodný pán, všem těm žádostem promptně vyhověl*. Ne že by se někam cpal, rozumějme; ale když ho ti Moravané, Chazaři, Bulhaři a kyjevští Varjagové tak pěkně prosili, neměl to srdce je zklamat. Jen kdyby tak velice nepřipomínal jiného východního vládce o jedenáct století později, který také radost maje z poselství toho, k nám ochotně poslal... no, ne zrovna věrozvěsty, jako spíš tanky, potřebami na cestu je ani moc neopatřiv.

Jak se zdá, je předstírané pozvání mezi vládci Východu už od raného středověku oblíbenou záminkou expanze. Stěží můžeme předpokládat, že by knížata všech těch Moravanů, Chazarů, Bulharů či varjažských Rusů, divocí a negramotní válečníci, opravdu vysílala poselství s prosbami o osvětu nebo že by o nějakou radu vůbec stála. Mnohem pravděpodobněji můžeme rozumět cyrilometodějské misi jako velkorysému pokusu konstantinopolských císařů o rozšíření své akční zóny na úkor Západu. Jejich poslové nešířili byzantskou ortodoxii na požádání pohanských knížat, jako se jim s ní spíš vnucovali, možná sliby, možná hrozbami. A s ní i politický vliv a mocenskou převahu. Zkusme si ji představit na mapě: dědictví Karla Velikého v rozkladu, stejně tak římské papežství, jiná ústřední moc Západu veškerá žádná,

a kruh byzantského vlivu zahrnující Balkán, rozpínající se přes Kyjev k severu, v západním směru zasahující Moravou do samého středu Evropy. K našemu velkému štěstí vpadli do uherských nížin Maďari a kruh roztali. České země zůstaly na druhé straně a tím i v civilizační oblasti Západu, z níž je nedokázal natrvalo vytrhnout ani pozdější slovanský vůdce a věrozvěst Brežněv. Nemáme proč toho litovat.

Pokročilejší středověk byl v tomto ohledu mnohem střídmější. Ještě se rusko-byzantská ortodoxie pokoušela vpašovat východní prvek do svatováclavských legend, ještě zde byla krátká epizoda kláštera sázavského, ale to byly už jen poslední záblesky vyhasínajícího ohně a západní orientací českého státu neotřásly. Husitská doba přinesla určité náznaky námluv s Byzancí, ale ta už stála před zánikem a měla jiné starosti. To bylo tak všechno. Určité náznaky patriotismu už zde byly, avšak odlišného pojetí, než jak mu rozumíme dnes, tím méně slovansky přibarveného. Ještě barokní společnost byla orientovaná nábožensky: *našinec je ten, kdo je se mnou téže víry*. Osvícenství přineslo obrat k vlastenectví zemskému a korunnému: *našinec je ten, s nímž žiji v téže zemi, je poddaným téhož panovníka*. Až devatenáctým stoletím nastal věk vlastenectví filologického: *našinec je ten, kdo mluví týmž jazykem jako já*. Tím teprve přešlo občasně česko-německé hašteření v nacionalistickou nesmířitelnost, zde se vzalo Palackého pojetí českých dějin jako odvěké a osudové *potýkání Čechův s Němci*. Jelikož se týž proces odehrál i na německé straně, byl malér tady: čeští Němci začali šilhat přes hraniční hory a spatřovat vyjádření svých citů v pangermánských idejích, kdežto Čechové je objevili v carsky podmalovaném slavjanofilství. Záhubná pošetilost to byla jedna jako druhá a přivedla jeden zemský kmen do náruče Hitlerovi a posléze do vyhnanství, druhý do sovětského chomoutu a půlstoletého mravního úpadku. A ještě není všem dnům konec.

Mohlo být našim pradědečkům nápadné, že se všeslovanská idea těší vášnivě oblibě v krajích nesousedících bezprostředně se slovanským dubiskem, kdežto bratrský národ polský dubisko miluje jako... stydno povědětí co a kde. Ale nenapadlo je to, naopak se slovanství v českých hlavách měnilo v máni. Trochu teď odbočím, ale říkám si, jestli právě tehdy se nerodila česká pasivita a přizpůsobivá ohebnost, neslavný dílek národní povahy. Spoléhání na mocného slovanského ochránitele metamorfovalo ve spoléhání na všechno možné, na spojence, na takové či onaké osvoboditele, jen ne na vlastní schopnost a sílu. A to jsme ještě měli z pekla štěstí, že to s námi nedopadlo hůř. Plán doktora Kramáře na vytvoření Slovanské říše, v níž byla království českému přisouzena role podřízené gubernie, vypadá sice dnes značně šíleně, ale mohl se snadno uskutečnit: carské vedení mu bylo příznivě nakloněno a ruská ofenziva v počáteční fázi světové války jím byla aspoň zčásti inspirována. Naštěstí nedosáhla svého cíle, ale tím nebylo vše vyřízeno: kdyby se car Mikuláš býval dočkal vítězství po boku západních mocností, kdyby v atmosféře velkorysého překreslování map a odměňování vítězů došlo i k splnění ruských imperiálních přání, mohla se alternativa Slovanské říše stát katastrofální skutečností. Prozířetelností dějin – aspoň v tomto ohledu jim můžeme být při všem ostatním hrůzném neštěstí vděční – však přišel Lenin se svou revolucí a černá díra vražedného zmatku pohltila i Kramářův plán, z nějž, kdyby se býval naplnil, bychom se klíči nevyzvonili.

Nějak je to všechno obráceně. Český kalendář nabízí k oslavě cyrilometodějský svátek, ale spíš bychom mohli slavit, že snaha slovanských věrozvěstů vyzněla naprázdno. Oslavujeme konec třisetletého temna a rozpad habsburské monarchie, ale spíš bychom měli postát v minutě ticha nad její památkou; velmoc zvaná Rakousko byla i nám hrází jak proti ruské roztahovačnosti, tak proti naší vlastní slovanské pomatenosti. Slávou se opředli čeští legionáři, ale kdoví, jestli bychom neměli spíš projevit uznání onomu dvacetinásobku českých mužů, vytrvavších až do posledka v uniformách rakouských. Slavíme znovuzrození české státnosti v roce 1918, ale státnost vydržela – s přestávkou 1939 až 1945 – pětadvacet let, načež se rozplynula v čemsi velmi podobném Kramářově Slovanské říši, ledaže ne na opratích carského, nýbrž stalinského imperialismu.

Oživení velkoslovanské myšlenky v někdejších rozsahu nejspíš nehrozí, na to se znemožnila příliš dokonale, když ne dřív, tedy vpádem bratrských vojsk roku osmašedesátého. Dejme si však pozor na nenápadné odnože. Z nedobrych zkušeností evropských národů vyplynul projekt Evropské unie; a třebaže je zatížen mnohou nedomyšleností, ukazuje nám, kde je naše místo: ne v širé slovanské stepi, nýbrž

v kulturní krajině Západu. Nesměli bychom ovšem být Češi, aby ta skutečnost nebyla provázena ohrnováním nosů, pošklebky, pochybnostmi, nedůvěrou, podezíráním z nečistých úmyslů, obavami o identitu a suverenitu. Chci zdůraznit: jako za knížete Rostislava, ani dnes nežijeme ve vzduchoprázdnu, nýbrž na křižovatce velmocenských zájmů. Pohlédněme na mapu a přečtěme si noviny: alternativa k integraci v západních hospodářských a obranných systémech je jedna a její jméno jest – Slovanská říše, tentokrát putinsko-postkomunistická. Ještě dnes se napříč Evropou táhne hranice, již se před tisíciletím nepodařilo posunout byzantským agentům Cyrilovi a Metodějovi. Po jedné její straně leží země Západu, po druhé chaotický Balkán a domýšlivé, roztahovačné, destruktivní Rusko. Nemělo by nám činit potíže se rozhodnout, kam patříme. Slovanství si přitom můžeme ponechat, a to v jeho skutečném smyslu: jako filologickou kategorii. Mluvíme česky, a čeština náleží k slovanské větvi jazyků indoevropských. Toť vše. Jinak pojem slovanství nevypovídá pranic ani o národním charakteru, ani o dějinném smyslu, a je koledováním o neštěstí, stane-li se vodítkem politických rozhodnutí.

Mosty

Neviditelný pes 28. 5. 2018 *Vladimír Karpenko*

Před časem jsem na internetu četl výrok jedné političky, hejtmanky. Soudila, „že bychom se měli stát neutrální zemí, která přemostí komunikaci mezi Západem a Ruskem“. Takových hlasů jsme slyšeli a slýcháme řadu, po léta. Reaguji na tenhle, ale moje úvaha platí všem podobným. Neutralitu necháme v tuto chvíli stranou, s tou jsme neuspěli zatím nikdy, naposled před půl stoletím.

Věnujme se nejdřív skutečným mostům. Jsou to jedinečné stavby, spojující nejčastěji protilehlé břehy vodního toku, někdy zkracující cestu poutníkům přes údolí. Pokud po nich lidé putují volně oběma směry, je to ideální stav, naplnění poslání tohoto lidského díla. Občas se vývoj poněkud vykojil a most, ten skutečný, vešel do dějin jako symbol přelomu. Ať právem, či neprávem.

Jeden takový okamžik se měl odehrát 10. ledna roku 49 př. n. l. u říčky Rubikonu, hranice mezi tehdejší Předalpskou Galíí a Itálií. Nápis na kamenu na břehu hlásal, že kdo překročí most s armádou, prohlašuje se za bohorouhače a otcovraha. Právě tam stanul César a – prý vysloviv památnou větu „Kostky jsou vrženy!“ – vydal se s vojskem na jih, proti Římu. Následovala občanská válka, někdy se uvádí, že to byl konec republiky, ale ta se hroutila už dříve. V každém případě se most přes Rubikon stal symbolem, Césarův výrok pak vyjádřením kroku, z něhož není návratu. Sám vojevůdce dosáhl mimořádné moci, zrodilo se císařství, a jeho tvůrce byl zavražděn. I to občas provází dějinné zvraty.

Zatímco pochodem přes jeden most se mocná říše zrodila, přechod jiného říši dorazil. Byl začátek roku 1945, americká vojska stála na Rýně, a mosty přes něj přikázal Adolf Hitler zničit. Zůstal jeden, u městečka Remagenu, po němž rychle vyrazili američtí vojáci na druhý břeh, a už nebylo rozhodující, že asi po deseti dnech most spadl. Stal se symbolem, který zpečetil osud Hitlerovy Třetí říše.

Sláva této stavby pronikla i na filmové plátno a mnohé záběry se točily u nás – v tehdy bouraném městě Most – a sám říční most byl ten v Davli. Tehdy, na jaře 1968, bylo možné vidat postavy v amerických uniformách z druhé světové války a také odpovídající techniku. Jsem pamětník té doby a rovněž toho, že zvláště v mocnosti na východ od nás se šířilo v médiích, že v Československu je americká armáda a perspektivním cílem je obsazení tohoto státu a jeho odtržení od států „spřátelených“, vedených Sovětským svazem. Dnes se tomu říká „fake news“ a víme, že to funguje. Je to nepravdivé, vylhané, ale účinné. Zvláště ve zmíněné východní mocnosti tomu mnoho lidí věřilo. Vojáci tohoto státu, kteří nás okupovali, nejednou věřili, že se tu střetnou s Američany. Slyšel jsem to přímo od sovětských vojáků, občas přece jen překvapených, že tu US Army nějak není.

Potud mosty skutečné. Pak jsou ony symbolické, jaké má na mysli citovaná politička a mnozí další. Není to nijak výjimečná, ani originální myšlenka. Před léty jsem pročítal jednu z knih pamětí prezidenta Beneše, vydání 1947, stránku si nepamatuji, kde státník rozvíjel svou představu Československa jako mostu mezi Moskvou a Západem. To bylo ještě za války. Na posledních stránkách se však do textu vkrádá

poválečná realita. Autor, sic ne zcela otevřeně, naznačuje své obavy, že to s mostem jaksi nevychází. Generalissimus na jeho druhé straně měl úplně jiné představy o takovém projektu.

Zůstanu u obrazného vyjadřování – nakonec jsme zůstali spíš pod mostem. Nevím, zda si prezident Beneš někdy vzpomněl na výrok „Železného kancléře“ Otto von Bismarcka, který v 19. století prý pravil, že kdo ovládá Čechy, ten ovládá Evropu. O nějaké neutralitě nemohlo být ani řeči.

Vstupme ještě jednou na skutečný most. Letos byl 15. května slavnostně otevřen Kerčský (nebo Krymský) most spojující Rusko s Krymem. Ponechme stranou debatu o tom, čím by měl být Krym. Názorů je řada, někdy docela bizarních – ve starověku tu byli Řekové, pak Tataři. Spíš si připomeňme, rychle totiž zapomínáme, že tuším roku 1994 podepsalo několik států dohodu s Ukrajinou, která se vzdávala svých jaderných zbraní výměnou za slib celistvosti svého území. Jedním ze signatářů bylo Rusko; o Krymu tehdy nepadla zmínka.

I tohle je osud jednoho mostu. A poučení? Není od věci dobře si rozmyslet, odkud, kam a pro koho chceme stavět mosty. Skutečné, a zvláště ty obrazné. Jejich potenciálních stavitelů máme více. Napadá mne, v poetickém výrazivu Dálného východu, most z Říše středu. On by také mohl začínat na náměstí Nebeského klidu. Podobně most na Krym. Kam povede dál?

Mosty jsou jedinečné stavby, a ty skutečné slouží v drtivé většině dobrým cílům. Ale přece jen – občas po nich pochoduje armáda. Mnohem ošidnější jsou ty obrazné, zvláště v dnešním světě. Bylo by krásné, kdyby fungovaly podle představy paní hejtmanky, ale svět není ideální. Bohužel spíš naopak. Ideální svět neexistoval a sotva kdy vznikne. Můžeme o něm jen snít, jako to koncem středověku učinil, jako jeden z prvních, anglický myslitel Thomas More a napsal o tom celou knihu. Jmenuje se Utopie.

Nenávist

Neviditelný pes 02. 06. 2018 Zbyněk Petráček

Jak pravice přebírá od levice osvědčenou taktiku

Působí-li dnes nějaký společenský trend jako vyslovená diagnóza, je to přecitlivělost. Přecitlivělost dosahující až patologických rozměrů. Přecitlivělost napájící politickou korektnost, hledající všude diskriminaci a nenávist. Jistě že slušnost, nediskriminace a potírání nenávisti jsou kýžené cíle. Ale pokud se ten boj přefukuje, vede k inflaci, ke znehodnocení významu. Dvě čerstvé ukázky.

Ve čtvrtek Facebook zablokoval stránky Identitárního hnutí v Německu a Rakousku, neboť to hnutí prý šíří nenávist. A týž den se z Itálie ozvala kritika na adresu šéfa Evropské komise. Jean-Claude Juncker prý řekl, že Italové – chtějí-li zlepšit situaci ve své zemi – mají více pracovat a potírat korupci. Podle Mattea Salviniho, šéfa Ligy, je ten výrok „ostudný a rasistický“. Pane jo.

Dejme tomu, že identitáři fakt jsou nenávistníky, šovinisty a rasisty. Pak ale dodejme, že politika identit vznikla před půlstoletím v USA. Že je vlajkovou lodí levice. Že nejprve se jí chopili Afroameričané, pak sexuální menšiny (LGBT), genderisté a tak dále. Ti všichni se vymezují vůči jiným. Svět měří skupinovou identitou lidí, ne jejich argumenty. Navázejí se do „civilizace bílého muže“ (chcete-li „bílého šovinistických prasat“) a pohybují se na hraně toho, co lze vykládat jako šíření nenávisti. Proč by se toho modelu nechopili i evropští domorodci? Jenže ti u přecitlivělého Facebooku narazí.

Co se týče předsedy Junckera, ten je terčem kritiky dlouho. Ale ve čtvrtek jen opakoval to, co už léta říká německý narativ. Ten káže německou politiku úspor a de facto podporuje tezi o „líných jižanech“, kteří ji odmítají. Je-li rasismem to, co nyní řekl Juncker, musí být rasistický i sám německý narativ. Samozřejmě že to tak není. Ale v době, jíž vládne přecitlivělost odhalující nenávist v každém slovíčku, by musel být Salvini hlupák, aby to nevyužil. Vidíme klasickou ukázkou toho, jak pravice přebírá od levice taktiku, která se osvědčila. A vsaďte se, že to není ukáзка poslední.

Tři roky... a změněn svět

Neviditelný pes 09. 06. 2018 *Luděk Frýbort*

Jako by věčnost překryla ten prostor času mezi zářím roku 2015 a dneškem, tak nepochopitelně, až i šileně může současnému člověku připadat tehdejší dění. Vzpomínám si na proudy uprchlíků, jež povzbuzeny vlídným gestem paní kancléřky Angely Merkel táhly Německem, zanechávajice za sebou roztahané tratoliště darovaného šatstva a hraček. Už to mohlo být upozorněním jak slitovným dárcům, tak i mnohemu mistru politiky a cechu novinářského: nebozí uprchlíci nestojí o jupky, svetríky a plyšové medvídky, oni chtějí prachy. Doslechli se ve svých podvyživených domovinách, že Němci a jiní takoví rozdávají peníze jen tak, za nic, asi že jich mají moc a nevědí co s nimi, a přišli si je vyzvednout. Upozornění však zaniklo v rozjásanosti šířené sdělovacími prostředky a kruhy politickými. Lid obecný už tak rozjásaný nebyl, spíš naopak, avšak obecný lid je až poslední, na jehož názor se političtí kormidelníci ptají, demokracie nedemokracie. S výjimkou voleb, ovšemže, kdy se partajní vůdcové mohou přetrhnout, aby si naklonili chudáčka občánka, ale je po volbách, a všechno zase vplyne do starých kolejí.

Tak tomu bylo, pomalu ale přestává být. Chudáček občánek není takový pitoma, za jakého je pokládán šamany politicko-mediální kasty; má svůj rozum, pár očí a co jimi vidí, nikterak neodpovídá optimistickému obrázku, jak mu jej malovali ti, jimž přání už odjakživa je otcem myšlenky. Pozdě, ale přece přicházejí někdejší jásatelé k náhledu, že věc není tak jednoduchá, jak si představovali: my poskytneme těm ubohým lidem odněkud z Blízkého východu nebo severní Afriky byty a všechno ostatní, co potřebují, oni nám za to budou vděční a ochotně se zapojí co pevný dílek do naší, evropské společnosti. Chacha, dere se nakyslý smích z hrdla mého, a nejspíš nejenže mého. Avšak abychom přešli od úvah k číselně doložitelným faktům.

Proběhla nedávno v německé televizi debata na téma „Uprchlíci a kriminalita“. Zaznívaly v ní argumenty takové i onaké, mě osobně by zajímalo: Existuje souvislost mezi těmito dvěma jevy? Pakli ne, jak mohl takový dosti rozšířený dojem vzniknout? Pakli ano, jak s tou skutečností naložit? Nechme si odpovědi napotom a uveďme konkrétní příklad. Stalo se v obci Kandel v zemi falcké, že jistý Afghánec Abd ul-Mobin D. (příjmení ohleduplně neuvedeno) zabil nožem svou nezletilou přítelkyni. Nechtěla s ním už dál chodit, takže co: jako už vůbec mívají muslimští mladíci nože po čertech nízko zavěšené, jeden takový vytáhl a zpronevěřilou galánku zapíchl. Bylo pak kolem toho mordu všelijakých dohadů, to se ví, kus lejstra, jímž by prokázal svou identitu, neměl, otázan na věk udal patnáct let (na fotografii vypadá dobře na třicet), do Německa přitáhl před dvěma lety jakožto tzv. nedoprovázené dítě, a takových figlů více. Generálně lze mítí za to, že kdekoli dojde k vraždě nožem, vězí za tím nějaký muslim; vyznavači jiných věrouk tak hákliví na svou mužnou čest nebývají. Avšak zpátky k původní otázce: jak souvisí fenomén uprchlictví s kriminalitou?

President německého Úřadu pro kriminalitu (BKA) pan Holger Münch nechodil kolem této horké kaše, jak jest zvykem, nýbrž uvedl: V roce 2017 se snížil počet uprchlíků usvědčených z trestné činnosti o čtyři procenta, u obzvlášť závažných deliktů jako vražda, zabití a zločiny podmíněné sexuálně, však stojí jejich podíl vysoko nad průměrem. „Všeobecně lze říci, že kriminalita je v této skupině podstatně vyšší než u běžného vzorku německého obyvatelstva,“ uvedl zmíněný hodnostář. Hned ale svou výpověď zrelativizoval, aby se nezdálo, že má, nedej Pánbůh, něco proti islámu: „*Národnost, kultura, náboženství z nikoho pachatele trestných činů nedělají.*“

Že ne? Jak potom si vysvětlit, že někdo stříleje kolem sebe jako pominutý nevykřikuje Kristus Pán je veliký, Jehova je veliký nebo proměsamě Buddha je veliký, vždy jen Alláh je veliký? Německé zákony sice zaručují náboženskou svobodu (Religionsfreiheit) každému vyznání, ale to potom měl trouba Hitler vyhlásit nacismus za náboženství a už by mu neměl do nějakých koncentráků a protizidovských opatření kdo co kafrat... avšak dosti špásů. Právní stát zajisté musí všechna náboženství měřit týmž loktem zákonů a ustanovení; my ale, co nejsme právníci, můžeme mezi nimi hledat a nacházet rozdíly, posuzovat je podle míry tolerance či nesnášenlivosti, útočnosti či nevybojnosti. Islám, jak zjevno, nedopadá v tomto srovnání právě nejlíp, stejně jako v mase uprchlíků nedopadají před kritickými zraky veřejnosti nejlíp uprchlíci muslimští, inšalláh.

Ale i na to znal vhodnou odpověď jiný účastník zmíněné debaty, jistý pan Ruud Koopmans: „*Naprostá většina uprchlíků není násilnická. Potrestáme-li je za to, co provádějí pachatelé trestných činů, celý problém se jen zhorší. Nikdy pak nedosáhneme integrace těchto lidí...*“ Ach jo. Integrace. Kouzelný klíček ke třinácté komnatě, kde je skryto tajemství, jak rozvázat ten zašmodrchaný uzel protikladů, do nějž se zaplétají všechny pokusy o vyřešení uprchlické otázky. Dobří muži: integruje se v naší společnosti ten, kdo je k integraci ochoten, a ještě spíš, kdo jí je schopen; ten, kdo přijme za svá pravidla hostitelské společnosti, nešilhaje jedním okem k pravidlům jiným, v ní neplatným, na překážku jakkoli dobře míněné snaze o začlenění. Natož při snaze sotva poloviční, pakli vůbec nějaké.

Aťsi jsem třeba rasista, islamofob nebo co se komu líbí, ale cosi mi v celé té debatě vrže. Je určitý výběr evropských zemí, kam uprchlíci směřují: Německo, Švédsko, Velká Británie, v menší míře i Rakousko, Nizozemí a několik dalších. Motivace je zřejmá: jsou to země prosperující, blahobytné, a oni by se rádi na jejich blahobytu účastnili. Když ale dosáhnou svého, zatvrzele trvají na zvyklostech své na žebráckou hůl přivedené vlasti a svého náboženství, nic nedbajíce toho, že ve století sedmém ustrnulé příkazy a zákazy islámu jsou přesně tím, co ji na žebráckou hůl přivedlo. Snad by tatík stát měl nechat hry na rovnost všech se všemi, a jednat dle zkušenosti. S tímto etnikem, s tímto náboženským vyznáním je zkušenost dobrá nebo alespoň nijak rušivě nepůsobící, bum, razítko, povolení k pobytu se záruční lhůtou dejme tomu jednoho roku. Nedopustí-li se přistěhovalec do té doby ničeho, co by bylo v rozporu se zákonem a s dobrými mravy, může být prodlouženo, až nakonec může – není řečeno, že musí – dosáhnout pobytu trvalého. S tímto etnikem či náboženstvím naopak jsou pořád nějaké problémy, pravděpodobně že kulturní rozpětí mezi cílovou zemí a zemí původu je příliš široké; budiž tedy uchazeč odkázán tam, kde by do místní společnosti zapadl lépe.

Jenže to se nestane, dokud budou mít hlavní slovo ti, kdož majíce před očima vznesený ideál, odmítají brát na vědomí nevznesenou skutečnost. A stane-li se to přece, až na konci dlouhé řady mizerných zkušeností. Drobet to přehnali otcové francouzské revoluce s jejich égalité. Není žádné rovnosti mezi plemeny lidskými ani plody jejich ducha, ať jimi jsou soustavy náboženské, ideologické či jakékoli jiné. Bůh učinil svůj svět velmi nerovným, a asi věděl proč. Byla by to otrava, kdybychom si všichni měli být ve všem všudy rovni, neřku-li stejní, jen si to zkusme představit. A beztak by hned vypukaly pralice o to, jak je třeba si tu rovnost vykládat, kdo si je rovnější a kdo méně rovný... dejte pokoj, ať svět raději zůstane, jaký je, i se všemi nerovnostmi a nespravedlnostmi. Nevznikly náhodou ani nedopatřením, jsouce částčkami nekonečně komplikovaného řádu, jehož pochopení do trojrozměrnosti uzavřený lidský duch nedosahuje, dosáhnouti nemůže.

A ještě dodatek, když jsem to všechno napsal: už zase byla v městě Wiesbaden nalezena mrtvola pohřešované dívky, z vraždy usvědčen dvacetiletý uprchlík z Iráku... kdy už konečně začneme hledat kořeny problému tam, kde jsou?

Račte nám s vašimi ramadány vlézt na záda

Neviditelný pes 11. 06. 2018 *Luděk Frýbort*

Incident, při němž v registračním centru pro uprchlíky v Ellwangenu na jihozápadě Německa musely policejní hlídky v obklíčení téměř dvou stovek uprchlíků vydat klíče od pout muže z Toga určeného k deportaci, který pak uprchl, označil spolkový ministr vnitra Horst Seehofer z bavorské CSU za „políček do tváře všem občanům dodržujícím zákon“. Jak na to celé reaguje veřejnost a podnikají německé orgány nějaké kroky k tomu, aby k těmto „fackám“ už nedocházelo?

K randálům v Ellwangenu jsem napsal svůj komentář do Neviditelného psa, takže jen krátce: vyvinul se nám tady v Německu jakýsi rasismus naruby. Postavit se mu na odpor vyžaduje už trochu kuráže, čehož není schopen každý, policejní orgány v to čítaje. Kdyby někde dělali kravály výtržníci světlé pleti, přijelo by pár policejních aut, zapleskaly by pendreký a bylo by po aféře. V Ellwangenu šlo ovšem o výtržníky z Toga – ironií dějin někdejší německé kolonie – a tudíž pleti černé; a nějaký ostřejší

zárok by bezpochyby vyvolal spoustu řečí o rasismu, xenofobii, diskriminaci nebo co se tak ještě příhodného nachází v politicko-korektním slovníku.

Policejní orgány by musely vysvětlovat, ospravedlňovat se, proč hned pendreky, proč policajti nezkusili vyřešit tu patálii po dobrém, domluvami a přimluvami... Tu obtíž si policie ušetří, nechá-li výtržníky řídit podle libosti. Nicméně výrok páně Seehoferův potvrzuje staré pravidlo: pod koberec zametený problém se vynoří na druhé straně v podobě občanské nevole. Kteroužto také nelze bohorovně přehlížet, jelikož by to pak občanstvo spočítalo pánům politikům ve volbách. Víceméně už spočítává.

Seehoferův spolustraní Alexander Dobrindt hovořil v té souvislosti o „antivyhošťovacím byznysu“. Změnilo se něco od chvíle, kdy Rainer Wendt, šéf německých policejních odborů a autor knihy „Německo v ohrožení“, varoval v roce 2016 před tím, že politici před znepokojivou situací zabraňující deportacím přivírají oči?

Změnilo se, nebo spíš se povlovně mění. Ledaže bych nemluvil o antivyhošťovacím byznysu; ony všelijaké ty výbory pro ochranu utečenců před zlým zákonem provozují své mesiášství bezplatně, takže jakýpak byznys. Problém je spíš v tom, že azylová řízení probíhají zdlouhavě, vyhošťování odmítnutých žadatelů ještě zdlouhavěji, protesty, odvolání, je-li odvolání zamítnuto, přeformuluje se trochu a podá znovu, když konečně je neúspěšný azylant naložen do letadla a poslán – za peníze daňových poplatníků ovšem – dejme tomu do Kábulu, hned dalším letadlem se zase vrátí, a tak to jde pořád dokola. Nelze vytykat zájemcům o dobré živobytí, že využívají skulinek v beztak už dost blahovolných zákonech; je věcí zákonodárců, aby takové skulinky utěsnili. Naštěstí je zde pořád ještě občan a volič, jenž nedá rozvinout se naplno sklonu politiků raději s ničím moc nehýbat. Takže situace, jak už naznačeno, se přece jen mění, i když by se mohla měnit rychleji.

Jak je možné, že mohou fungovat takové organizace jako iniciativa Pro Asyl a tzv. rady pro uprchlíky, které udělují pokyny, jak se při odvozu na letiště zpěčovat policii, a především zveřejňují data připravovaných deportací? Tohle není v Německu protiprávní?

Nutno vzít v úvahu, že z Německa stále ještě nevymizel pocit zahanbení za zločiny nacismu; a co by jinde bylo se vši rozhodností odmítnuto, v Německu vždy najde své dobrovolné advokáty. Kdyby německé úřady vydaly nařízení k odchytu toulavých koček, ihned se vytvoří iniciativa – nezisková ovšem, to jinak nejde – Svobodu kočkám; a kdyby odchyt koček byl stanoven zákonem, s o to větším potěšením se věční spasitelé lidstva postaví proti zákonu dobře vědouce, že víc než nějaké ty ty jim nehrozí.

Kupříkladu rada pro uprchlíky z Dolního Saska, v jehož hlavním městě Hannoveru žijete, o sobě uvádí, že „nesouhlasí s diskriminací běženců a chtějí proti ní něco společně podniknout“. Její weby kromě spojení na právníky a poradny nabízejí doporučení, jak justici nařízené nucené převozy zmařit. Promítají se důsledky takového počínání do života lidí v Hannoveru?

Otázkou jest, co v tom případě znamená slovo „rada“, kdo ji ustanovil a v jakém zájmu. Hádal bych na nějaký nadšenecký spolek bez návaznosti na politické struktury, ale jist si tím nejsem. V každém případě reprezentuje hlučnou sice, ale hluboce menšinovou výseč společnosti; a jelikož demokracie zatím přece jen ještě nebyla zrušena, víc než trochu toho křiku bych od ní neočekával.

Přesto Dolní Sasko je prý slabá káva proti bavorské radě pro uprchlíky, která se svým „infobusem“ objíždí ubytovny žadatelů o azyl, na webech zveřejňuje data a místa deportací, aby se neúspěšní či nebezpeční uchazeči o azyl mohli ztratit. Proč právě Bavorsko, když tamní vládnoucí CSU se jeví na rozdíl od sesterské CDU jako protiimigrační?

Také mi to jaksi jde proti vši dosavadní zkušenosti; jsouť Bavoráci ve srovnání s Dolními Sasíky lid katolický, konzervativní, novot se nechytající. Ale možná právě proto: ve společnosti nábožensky i názorově vlažnější – znám své Hannoveráky – se blahý pocit Jediného Spravedlivého tak nerozvine, to v obklopení skeptiky mnohem spíš. Žádný misionář přece nepůjde hlásat slovo Páně mezi křesťany, leda by byl blázen.

Hlavní migrační vlna se na Německo valila před téměř třemi roky, tehdy se pro ně budovaly různé tábory a uprchlická střediska. Jak to s nimi vypadá teď, vylidňují se a jejich osazenstvo se začleňuje nějak do místní společnosti?

O tom začleňování si dovoluji myslet si své, i kdyby vůle byla, jako že spíš nebývá. Sám jsa někdejší uprchlík bych se vyjádřil takto: čím větší rozdíl mezi kulturou a obyčejí země původu a země hostitelské, tím problematičtější začleňování. Nejobtížnější pak, ne-li zcela nemožné, je-li uprchlík prosycen vírou ve vlastní nadřazenost, v jedinou, samým Alláhem danou a nezpochybnitelnou pravdu islámu. Ale i bez islámu: v první generaci bych integraci ve většinové – zatím ještě – společnosti velkou naději nedával. Druhá generace, jak vše naznačuje, mívá spíš sklon k radikalizaci; snad teprve v dalších generacích se ten protiklad alespoň zploští. Vymizí-li kdy zcela... No, počkejme si dvě století, nebo pro jistotu tři.

Tím, jak v Německu přibývá lidí vyznávajících islám, dochází k nevyhnutelným střetům kultur. Objevily se informace o požadavcích rodičů dětí, které dodržují muslimský postní měsíc ramadán. Vzhledem k tomu, že takoví žáci dbají pokynů přes den nejíst a nepít, měly by se ve školách kvůli nim pozastavit zkoušky, výlety a exkurze. Jak frekventované téma v německé společnosti to je a jaké názory na ně se objevují?

Školské úřady reagují na popsáný stav jako obvykle se zpožděním a rozpačitě. Reakcí rodičů je co možná nepřihlašovat své děti do škol, kde podíl žactva vychovaného v ortodoxním islámu se všemi jeho příkazy a zákazy tvoří víc než zanedbatelnou menšinu. Neboli zase: kde působí tlak, vytvoří se protitlak, i kdyby slavné úřady vyhláškami a nařízeními kolem sebe jen tak metaly.

Ten problém se ale netýká jenom škol. Poslanec Alternativy pro Německo Martin Sichert vyzval zákonodárce, aby zakázali muslimským lékařům, zdravotním sestram, pilotům či řidičům autobusů a strojvůdcům vykonávat během ramadánu své povolání. Zaměstnavatelé by podle něj měli mít právo muslimům, kteří se postí, nařídít dovolenou, protože je jejich výkonnost omezená třeba i proto, že jsou dehydrovaní, případně nekoncentrovaní. Jaké na to byly reakce a zazněly odborné hlasy třeba i od lékařů, že může jít u některých profesí o riziko?

To, řekl bych při vší sympatii k panu poslanci Sichertovi, stěží projde. Spíš zapůsobí přirozený zájem zaměstnavatelů ve svém podniku zaměstnance s takovými požadavky prostě nemít, konec a basta. Ne ovšem že by řekli: „Milej pane, račte nám s vašimi ramadány a jinými extrabuřty vlézt na záda“, ó, to nikoliv. Spíš krčení ramen, to víte, my bychom rádi, ale...

Rozhovor jsme začali tím, jak německá policie musela ustoupit přesile uprchlíků a propustit jednoho z nich, který měl nařízenou deportaci. V kontrastu s tím zmíním útok ve vlaku v severoněmeckém Flensburgu, který se odehrál 30. května, při němž policistka zastřelila čtyřiatřicetiletého Eritrejce útočícího nožem. Jak tento způsob zneškodnění migranta, který přišel do země právě s tou vlnou v roce 2015, přijala německá veřejnost, a jak se za ty tři roky změnil její postoj k nově příchozím?

Úplně pozorně jsem ohlasy na ten případ nesledoval, nedomnívám se ale, že by německá veřejnost přijala zásah oné policistky jinak než s plným souhlasem; nenechá přece běhat blázna s nožem v ruce po vlaku a povraždit bůhvíkolik lidí. Tak daleko ještě nejsme dokonce ani v Německu. Postoj k nově příchozím se mění směrem k většímu odstupu a ostražitosti; také však k uznání pro ty, kdo dokázali překonat kulturně-civilizační bariéru a zařadit se do běžného civilního života, vydělávající si na chléb svůj vezdejší sami a nevisíce na klapačce sociálních programů. Jsou to, jak tak pozoruji, vesměs černoši, což možná není bez významu. Lidé černé Afriky přijali z velké části působením misionářů víru Kristovu – mnohdy opravdovější, než jakou se vyznačuje původní německé obyvatelstvo – i nečiní jim takových potíží vplynutí do evropské společnosti. Rád bych věděl... Je to taky rasismus, co jsem právě řekl?

Ptal se Jiří Hroník, PL, 7. 6. 2018

Pro agenty zpravodajských služeb se s oblibou používá označení číselnými kódy. Všichni známe agenta Jejího Veličenstva 007 Jamese Bonda. Největším agentem čsl. předválečné zpravodajské služby byl agent A 54 Paul Thümmel, rezident Abwehru v Praze a spolupracovník „Tří králů“ (Balabána, Mašina a Morávka), hrdinů protinacistického odboje. Nyní se k překvapení všech objevil agent A 234 s krycím názvem Zemičok, kterým není nikdo jiný než prezident ČR Miloš Zeman.

Důvody, které vedly k jeho odkrytí ruskou tajnou službou FSB, jsou podle odborníků několikery. Je to především důvod propagační; jak je zřejmé z výzvy Marie Zacharovové, mluvčí ruského ministerstva zahraničí, aby se Západ konečně přiznal k lživému obvinění Ruska, že se pokusilo zavraždit ex agenta Skripala a jeho dceru, když s přiznáním přišel i prezident země NATO Zeman. Dalším důvodem je skutečnost, že Zeman je už lidově řečeno jako proruský agent stejně profláknutý a jeho další utajování jako agenta legála nemá smysl. Větší význam má nyní jeho propagační využití proti EU a NATO.

Zeman samozřejmě nebyl agentem typu Jamese Bonda, je tzv. agentem vlivovým, který nevyšpionovává nějaké tajnosti, aby je předal Rusům, ale využívá svého vlivu, své obliby u poloviny národa, jak ukázaly poslední volby, ve prospěch ruské propagandy. Historie zná řadu takových vlivových agentů, stačí vzpomenout Harry Hopkinse, poradce prezidenta F. D. Roosevelta, nebo když zůstaneme u tohoto prezidenta, jeho velvyslance v Londýně Josepha Kennedyho, otce pozdějšího prezidenta J. F. Kennedyho. Velvyslanec Kennedy se choval na svém postu v Londýně tak poráženecky a servilně vůči Hitlerovi, že Winston Churchill musel Roosevelta požádat o jeho odvolání. Snad „největším“ agentem tohoto druhu byl americký velvyslanec v SSSR Joseph E. Davies, který sedával v prvních řadách Oktabrského sálu v Domě odborů, kde v třicátých letech probíhaly tzv. „Moskevské procesy“, aby pak tvrdil, že jako advokát pozná, kdy obžalovaný mluví pravdu a kdy ne. Samozřejmě vždy poznal, že sebezničující přiznání Zinověva, Kameněva a desítek dalších obžalovaných v následujících třech procesech byla pravdivá. Takto informoval svého prezidenta a svět. Jenže kde se u Zemana, který si prožil komunistický režim, srpen 1968, normalizaci, a který po listopadu 1989 vystupoval a dosud se snaží vystupovat jako demokratický politik, vzal jeho vazalský vztah k Rusku a Putinovi? Nezbyvá než se obrátit k Sigmundu Freudovi. Ten odhalil, jak zážitky z dětství uložené v podvědomí ovlivňují člověka po celý jeho život. Freud poznal nakrátko i totalitu. Když Gestapo dovolilo po obsazení Rakouska Hitlerem odjet Freudovi do Anglie, chtělo po něm písemné potvrzení, že se k němu chovalo slušně. Freud jim vyhověl, dokonce iniciativně na potvrzení připsal, že může každému Gestapo vřele doporučit. (To ještě nevěděl, že jeho tři starší sestry, které v Rakousku zůstaly, se stanou oběťmi holocaustu).

Ti, kdo četli můj otevřený dopis Milošovi, mému kolínskému spolurodáku, vědí, že klíč k odhalení jeho vztahu k Putinově autoritativnímu režimu a vůbec k jeho osobnosti je ve vztahu s jeho matkou. Již v dětství to byl zápas dvou osobností, malý Miloš ji obdivoval, ale také se snažil proti ní prosadit. Je známo, že profese rodiče hraje svoji roli při formování osobnosti dítěte, i to, že učitelství zanechává stopy na učiteli samotném, který se mnohdy k ostatním v „civilním“ životě chová jako učitel. Střet dvou silných osobností, syna a matky, musel v tomto případě syna poznamenat. Již nadále bude muset všem ostatním dokazovat sílu své osobnosti, svoji inteligenci a svoji duchovní převahu. A takovou matkou se mu v budoucnu stane každý politický protivník, každý novinář a každý, kdo se nepokloní jeho majestátu. Běda těm, kteří to neudělají, třikráte běda těm, kteří mu připraví nějakou prohru nebo nepřijemnost, nebo se jen nachomýtnou kolem nich. Protože Miloš Zeman neodpouští!

Přidáme-li Milošovu vášeň pro urážky, napadání, neobjektivní kritiku a zesměšňování jiných, pak pochopíme mnohé, co se nám dosud zdálo nepochopitelné. Ale může nám jeho dětství a dospívání s oním zápasem s matkou vysvětlit jeho vazalské chování k Rusku a přímo k Putinovi? Může a nemůže.

Miloš Zeman se smíří s autoritou nebo dokonce s „nadřazeným“, pokud s ním jedná jako rovný s rovným a touto „rovností“ ho postaví na piedestal mocných. Tím se ale nevysvětlí jeho konkrétní vazalský vztah ke Kremlu, naposledy projevový aférou s novičokem. Tento motiv je podobný motivu – důvodu obdobného vztahu k Moskvě

u jeho předchůdce na Hradě. Západ totiž oba nepřijal díky jejich povahovým vlastnostem. Svědčí o tom prakticky nulový počet jejich státních návštěv na Západě. Soukromé cesty, cesty na pozvání různých universit nebo organizací se samozřejmě nepočítají. Ani jednomu se nepodařilo dostat do Bílého domu a avizovaná návštěva Miloše Zemana na března tohoto roku skončila ostudou. Trump se nenamáhal aspoň formálně pogratulovat Zemanovi, českému Trumpovi, jak se sám označil, k jeho znovuzvolení prezidentem. Poté, co z kapes daňových poplatníků byla marně vyhozena jistě nemalá suma na zaplacení lobbistické firmy v USA, která měla návštěvu Zemana v Bílém domě zajistit, hradní propaganda kolem Zemanovy státní návštěvy v USA usnula.

O to „významnější“ jsou setkání Zemana s druhým nejmočnějším mužem planety, Putinem. U jeho předchůdce chloubou s popularitou v zemích bývalého SSSR nabyta až groteskních forem. Kdo chtěl za jeho prezidentování navštívit lánský zámecký park, musel od pokladny do parku projít úzkým pavilonem s vysokými skleněnými vitrínami s vystavenými dary, které Václav Klaus posbíral při svých státních návštěvách v zemích bývalého SSSR. Kroje, zdobené kožené kabáty opatřené nákladnými výšivkami a další honosné obřadné oděvy svědčily o významu, jaký Ázerbajdžán, Tádžikistán, Kazachstán a další asijské republiky přikládaly státní návštěvě českého prezidenta Václava Klause. Co si ale vozí z návštěv Ruska a Číny Miloš Zeman? Jídelní hůlky a matřošky?

Není zřejmě náhodou, že Klaus je pro vystoupení z EU (obávám se jako předstupu před vystoupením z NATO), a Miloš sice horuje pro EU, ale i pro obecné referendum. Co za tím skrývá, mu nemusí napovědět ani Okamura. Co by více mohl uvítat Putin se svou strategií: „Rozděl a panuj“, si můžeme lehce představit. Nejdříve obrátil svůj pohled na Kreml z uražené ješitnosti Václav Klaus. Stalo se mu něco podobného, co potkalo prezidenta Edvarda Beneše. Západní přátelé selhali a ruku mu podal z Kremlu nový ochránce Stalin. A Beneš mu uvěřil. Zatímco u Klause jistě nehrály roli peníze, o nedostatku inteligence nemluvě, pak již zbývá jen ta ješitnost a absence západní adorace k jeho majestátu. Zemana peníze a majetek nezajímají, víme to již od kmotra Mrázka, který dal Zemanovi přízvisko „Mlha“ a který věděl, že Zeman se nedá koupit.

Ale na něco přece jen Zeman peníze potřeboval. Ví o tom jistě svoje ruská spojka Nejedlý a důkazem je fakt, že Zemanův volební fond při prvních prezidentských volbách nebyl transparentní, ale transformační, jak o tom svědčí např. skutečnost, že Zeman nikdy nepřiznal, kdo mu dal těch prvních osm milionů, které se na jeho fondu objevily, ačkoliv mu to zákon přikazoval. Podal jsem tehdy na něj žalobu na neplatnost zvolení, abych na ten fakt upozornil, s vědomím, že moje žaloba bude zamítnuta, protože jsem k jejímu podání neměl aktivní politickou legitimaci.

V případě druhých voleb Zeman již podmínku transparentnosti volebního fondu a sdělení jmen dárců „splnil“. Největší část finančních prostředků mu věnoval spolek jeho přítel, který se prezentoval na tisících billboardů, protože Zeman volební kampaň přece nevedl. Jen nikdo neví, kde peníze vzal tento spolek. Pátrání po tom skončilo někde ve Starém Kolíně u jisté neexistující firmy.

Proč Klaus a Zeman navázali na někdejší SČSP (Svaz československo-sovětského přátelství), nevíme. Abych to zjistil, vzal jsem si na pomoc Psychologický slovník. Disociální poruchu osobnosti (dissocial personality disorder) charakterizuje nerovnováha mezi chováním a společenskými normami spolu s nezájmem o city druhých, trvalý postoj nezodpovědnosti a bezohlednosti vůči společenským normám, pravidlům a závazkům, neschopnost poučit se ze zkušeností, výrazná tendence k svádění viny na druhé a nalézání výmluv pro své chování.

Tato porucha může být kombinována s poruchou histriónskou (histrionic personality disorder), která se projevuje mimo jiné sebedramatizací, teatrálností, snahou být středem pozornosti, egocentričností, touhou po ocenění nebo manipulací s jinými pro dosažení vlastních cílů. Když k tomu přidáme, co napsal exministr a exvelvyslanec Luboš Dobrovský na adresu Babiše, totiž že „nemůže převzít Cenu Bezpečnostní rady státu z rukou někoho, kdo svými útoky na právní podstatu českého státu jeho bezpečnost oslabuje“, a dojdeme k Okamurovi, soudně uznanému Pitomiovi, jehož porucha osobnosti se vymyká celému Psychologickému slovníku, zjišťujeme, že nám povládnu silně narušené osobnosti, agent a komunisti. Ještě, že ministryně Ing. Šlechtová, je se svým Rambohafikem na odchodu.

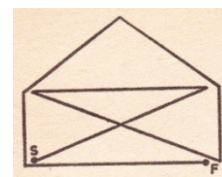
Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** opět správně vyřešil všechny tři hádanky, i když původně myslel, že může klíčovou dírkou vidět všechny zbylé mince a musil se k té druhé hádance vrátit. Pan **Olda Fiala** naopak shledal tu druhou snadnou, ale musil se vrátit k té třetí. Z toho je vidět, že ani ti nejlepší řešitelé si nemohou dovolit podceňovat ty „lehké“ hádanky.

1. Draw in one line

Can you draw the figure on the right in one line, without lifting your pencil off the paper, and without drawing along any line a second time?

Solution: In the picture on the right, the letter **S** means “start” and the letter **F** means “finish”. It should be pretty easy to follow...

2. Treasure Chests

Some thieves are interrupted while plundering the king’s treasure. They have the time to take three chests, for which they don’t have the keys.

One chest contains gold coins, another silver coins and the last contains both gold and silver coins. Each chest originally had a label indicating the contents, but during their getaway the thieves mixed up all the labels and now none of them are on the right box. They can only see a single coin through the keyhole of each chest.

Which chest do they need to look inside (through the keyhole) in order to be able to tell straightaway what is in each of them?

Solution: Look into the keyhole of the chest with the label ‘**gold and silver coins**’.

In effect, because none of the labels is on the right place, it means that:

- if they see a gold coin, this chest must contain only gold coins,
- if they see a silver coin, this chest must contain only silver coins.

Then the chest with the label that contains the other coin than the one we just obtained must of necessity contain the mix and the remaining box the coins that are not yet shown...

3. Eleven Branches

Two knights are fighting for the privilege of courting a lady of the court. To decide between them, the king places them before a table on which are eleven small branches.

Taking turns, each is allowed to take one, two or three of the branches on the table. The king rules that whoever takes the last branch must bow out. If Yvain goes first, how many branches must he take to make sure he wins?

Solution: The answer is two.

The explanation is as follows: Yvain takes two branches. The other knight can take one, two or three branch(es). In these different hypothetical scenarios, Yvain will take three, two or one branch(es), such that he ensures he takes the sixth branch (leaving five on the table).

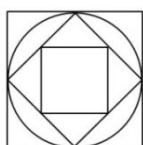
From this point, regardless of whether his rival takes one, two or three branch(es), Yvain will be able to take three, two or one of them and thereby leave the last branch for the other knight.

Dnešní hádanky:

První dva problémy jsou opět z knihy “**The Sun Book of games and Puzzles**” od **Carltona Wallace**. Pro ten třetí se opět vrátím ke knize **Fabrice Mazza “Enigma”**.

1. Another Conundrum

Some boys were going into school. There was one boy in front of two boys, one boy behind two boys, and one boy between two boys. How many boys were there?

2. Draw in one line, but without crossing any line

Can you draw the figure on the left in one line, without lifting your pencil off the paper, and without drawing along any line twice and without crossing any line either.

3. Digital display

On a 24-hour digital clock with the display HH:MM, how many times a day does the digit 1 appear where it wasn’t a second before? Warning: This is quite tricky!

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mobile: 0448 893 788

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL ČERVENEC – JULY 14 & 28 SRPEN – AUGUST 11 & 25 VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

#####

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH OD ÚNORA DO LISTOPADU
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE
DANIELU FRIMLOVOU Mobile 0412 485 753**

#####

Královna Dagmar, česká princezna

V letech 2012 až 2015 putovala po Dánsku a po České republice výstava „**Královna Dagmar, česká princezna**“. Na základě rozhovoru majitele výstavy **Dr. Zdeňka Lyčky** (bývalého velvyslance ČR v Dánsku a poté ředitele Českých Center) pro Rádio Praha <http://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/kralovna-dagmar-oziva-v-legendach> se redakci ozvali krajané z Austrálie, že by chtěli výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ po skončení jejího putování po Česku. Výstava je již nějaký čas na českém velvyslanectví v Canbeře, avšak dosud se nepodařilo zjistit, kteří krajané v Austrálii o výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ projeví zájem. Prosíme tedy zájemce o tuto výstavu, aby se ozvali na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo zavolali na telefonní číslo českého velvyslanectví v Canbeře 02 6290 1386.